ПСИХО - ФИЗИКА

КЛЮЧ

КНИГА ЗА ВЕЛИКИ УМОВЕ

КНИГА НА ИЗГОНВАНЕ НА СТРАХ

КНИГА ЗА ОТКЛЮЧВАНЕ НА ДЗЕН

КНИГА НА ПОЗНАНИЕТО

КЕЧУ

VM ARMEDIA 2017

TEAM
2017

ФИН СТОЯНОВА
ISBN - 978-619-90452-2-0
СОФИЯ - 2017

КРАЯТ КЪМ НАЧАЛОТО НА ТОЗИ СВЯТ, КОЙТО ИДВА В СЪЩОТО ПРОСТРАНСТВО

“Драги приятели,

Дейността на “АРХЕА - Пресвета Богородица”, Ви приветства топло с идването на един нов свят, където навиците получават своето си по различен начин, докато светлината е в ума, който получава знанието за пространство.

Не е възможно идването в свят, върху старите разбирания за пространство. Затова и ролята с която сме заети в осигуряването ни показва мисълта, която пък създава светове, обитава в тях, намира аргументи за присъствието ни в Бездна, в безкрайната Вселена.

Ролята, която възприема “АРХЕА - Пресвета Богородица” заради Бога, е да ни научи първом на човешка топлина, да сме силни, адекватни в ситуация на спиращи дъха човешки преживявания в близост до възможното за нас, към края на Вселената.

Това Ви го предлагаме от ангелите, към ангелския свят.

Ролята на “АРХЕА - Пресвета Богородица” е да отвори мисълта, до натрупване на качествено нов състав над възможностите в преживяното преди.

Какво ни трябва? Отпуснете се; затворете очи; пожелайте си безкрайност, топлина, светлина, тишина, ангелски одежди; сънувайте щастливи; събуждайте се в своето богатство, в своето пространство. Какво се получава?

В прогресивна обстановка виждаме различен свят в един и същи свят. Различни цветове от багрите се спускат по различен начин с топлина в нюансите за цвят. Гравитацията се отделя независима, където мисълта лети в безкрайното море, в безкрайни океани, в безкрайната Вселена за ума от тази му страна в нюансите за свят, летим чрез мисълта при получаване на знак, че можем и ще го направим.

Позволяваме на мисълта усещането за пространство, развито след способността да забелязваме контрасти, взиращи се в нас. Точно тук е ролята на "АРХЕА - Пресвета Богородица", да ни предложи път и да отнеме свършека му.

Колкото и да се взираме, ние няма как да видим новото не заради друго, ако разумът не отличава онова, което е в познанието. Пътищата днес ги няма, но преминават през желанието част от нас, да станат ангели. И голяма част, ще станат.

Уверяваме, че никой от родените, който прочете написаното от "АРХЕА - Пресвета Богородица", няма никога да съжалява."

СИЛНА В СЛАВАТА ДА ПОБЕЖДАВА

Ние от "АРХЕА - Пресвета Богородица"

Сме част от този свят в началото, когато информацията ражда информация в едно пространство, на едно и също място. Разбираме, започва и строителство на нов комуникационен свят, изпълнен с тайни на различно от познатото ниво, което носи новите усещания, новите възможности, нови резултати.

Носим качествен заряд от бъдещето в настоящето, в помощ на човешките представи, за да може всеки сам да всепроникне в тайните на този свят, от вътрешното му пространство в Бездната и на Вселената, на всички светове.

Показваме невидимият свят, отвътре в нас. Създаваме материя на опита. Показваме предвиждането за пространство с провидението му на място, в същото пространство. Създава се основата на опитност за приобщаване към тайните на празното преди из нищото в наитие на Разума, на Всепроникващият, Вездесъщ, Всевластен, Велегласен, Ангелски на тайнствата; от тъмната и светлата страна; чрез полет върху мястото; с Вселенски водопади в знанието, получаващи материята на ума чрез разума, способен с Ключ към настоящето да ни покаже за невидимо, за видимо, за относително, за истинско/неистинско, към силови масиви от събраните в ума, в пространството на мисълта, рефлектиращи обратно. Извършва се комуникация. Вариантът е със съкратен логически състав, докато основният покрива Космогонията като логика за всеки в особена материя на производните за мисълта.

Това е част от информацията за направеното с път към настоящето, от бъдещето.

Претенцията не е голяма, нито превишава възможностите на "АРХЕА - Пресвета Богородица", да Ви предложи път към ново място, в новото пространство.

Технически, вариантите на книга КЛЮЧ са два, в особеното съдържание на пълната редакция към кратката, направена от Фин Стоянова, за слава Божия!

Авторите от екипа на "АРХЕА - Пресвета Богородица", са запознати с психологията, митологията, човешкото ни поведение, комплексното развитие на личността, метафизиката, Вселената към дийп процесите в ума, менталното разтваряне, комуникационната основа, невидимият свят, видимият свят, детайлната промяна за ума, към края на извършената работа.

Ние сме далеч над суетата в този свят и правим всичко в бъдещето; идваме от него.

Проектите касаят новото пространство, напред във времето на мястото към този свят, който е пред нас.

Част от бъдещето сме, а бъдещето идва от България.

КЛЮЧ

книга за велики умове
книга за изгонване на страхове
книга за отключване на духове
книга на познанието

ПЪРВА ЧАСТ

(ян. 1 9 9 8 септ.)

В Царство на Небесните орли. Нека се запомни, за родените от светлина към Бездната, Вселена.

В Р Е М Е

Времето се удължаваше в изчакване. Затаило дъх ни наблюдаваше безкрайно може би донякъде изцяло в нас, запазило мълчанието в мрак. А време нямаше; всичко беше сън в представите, отпуснати в безкрайно съдържание в ума. Невероятно е, но продължаваме. Светът достигна своето начало бързайки в Галактиките на миражите, докоснати с ръка.

Далеч от нас се случваха проявите на Космоса и на Вселената, на всички светове.

Материята ни разказва за еднакъв сън, който беше преживян в безкраен свят, видимо за нас, невидимо за тях в смълчаните представи. Материята се съдържаше направена от чудеса, създаващи представи, които са летящи върху качества на преживяното от нас. Гаранция разбира се, че нямаше. Въпреки това, изключенията бяха и летяха и се случваха заради всеобщо благо, изразено за достигнато, допуснато, погалено, забравено; едва дали се сещаме за първото измежду тях. Разбира се, че имахме фантазията си. Така човеците се различаваха, имаха представа.

Оказаха се осъзнати в свят, по своему достатъчен

с пристанище на своите миражи.

Спокойна тишина. Светлината се показваше в идеята, заради нея си. Така познанието беше ненадминато, тържествено показващо се в сянката си. Идеята пропускаше детайлите, но виждаше контрастите родени, неродени, споделени от променливи, еднакви за ума пред разума, както и във форми, състояния с ментален бряг в световното пристанище.

Роди се нов, единствен свят.

Заслужаваше си. Не бяхме изоставени. Вулкани замениха водопадите; приятели намериха приятели, докато облаци със светлина покриха логиката на предметен мрак в подобен свят.

Материята разполагаше със себе си.

Шелта във великолепни багри се откриваше в основите на адекватна, тайнствена, безкрайната Вселена, която е достъпна за ума, създаваща представите, флуидите, фантомите, фотоните към Космоса.

Прекрасен свят за брегoвете на ума, се спускаше в мълчанието си.

Не само в Космоса Вселената се свиваше и разширяваше. Навсякъде се чуваше стенание от пътищата, често разширяващи се ненадейно при обрат на сила срещу гравитацията. Пътят

величаеше стремежите на силата към преобърнати представи, чрез които се откриваше сетивен свят. Триизмерното пространство пак се разширяваше, свиваше се; трансформираше идеята към транскомуникация от измеренията чрез летене между тях. Сетивата се напрягаха за полет в центъра на тежестта, където за пореден път вниманието ни насочваше към мястото на гравитацията чрез великолепни багри ерго в сила на материята към контрасти на излъчваща нюанси, собствена среда.

Вселенска магистрала път създаваше с миражи на сетивен свят и пак, в представите на мрак.

Във великолепни багри, всемогъщото пространство ни показва за летящи покрай нас различни сенки в светли облаци на логика, на антилогика, където пеещи камбани в резонанс на случващото се събуждат към реалност не сетивна, не достатъчна, нетърпелива, с мярка за еднаквост над пространството и между качествата в свят, за всички нас.

Сетивното пространство се разтваря на мига, където със стихия ветрове се поздравяват помежду си крепко, силно.

СИЛА

Към новото пространство, нероденото очаква знак.

Камбанен звън, далечен тътен, тишина.

1` Нека мислите преминат към небивало и продължат където има път, за да се свърже достъпът към антиподи при условия на свобода, способна да намира пътища на силна в славата да побеждава върху сетивата жадни за предели на материята в нас, чрез динамика на мистика във вярата.

Мисловни качества, субстанция и съдържимо, се разтварят.

2 Забелязваме направено като стихия на забравено, притихнало преди да се роди към Бездната, показващо, създаващо мисловните рефлекси. Всеприсъствие се отбелязва като знак, който е оставящ отпечатък в мрак за мисълта. Където всеобеми водят към предели на видяното в мига и пак, се скриват хоризонтите.

Буреносни облаци в ума развиделяват случващото се, допуснато към разума.

3 Във Вселената миражи съобщават за разтваряне на информация пред погледа, от Бездна хоризонта гледаща в очакване.

4 Пътят съобщава за миражи, обуславящи на сънищата минало, забравено, притихнало като вълшебен мир, с вълшебен дар и във вълшебен свят. Тишината свети; светлината гали, докато плътта се радва на ума за ден, за два и пак, през ден до два и пак. Безкрайното, се умножава.

Пространството, се разширява. Благодатен сън от огън съзерцава.

5 Ден преди нощта се откроява чрез миражи върху сенки, спуснати от запад. Силата и тя, събира качества. Обемите се удължават; време върху време, се наслагват. Вероятностите се доказват.

6 За пространството на всеки свят, който е извън познанието се предлага неловима част, никога на място, в тайна чрез миражите на делокация във времето с фантоми, родени, неродени в светлина. Камбаните са гръмогласни; крайниците безучастни; липсват аргументи за да бъде споделено. Това ще ни остане като опит пред което наближава без да се оглежда, без да спира, без да забелязва. Магията се ражда и където липсват знаците. Съгласни сме, че истината се възстановява там, където празното е изоставено. Изоставеното се изпълва по обратен ред. На мига се раждат нови светове, нови центрове със светлини, контрасти, цветове, материя, в движение.

В непрогледно сенки бягат към предметните неща.

Светкавица проблясва и се скрива.

7 Наблюдаваме за отпечатък, който е създаващ в миг пространството на урагани, където мисълта ни свети към обемни пластове материя до океани зад предметните неща.

Съзерцаваме роденото от тази му страна.

8 На Земята сме във власт на земните, въздушни качества, въздушните миражи, граничещи с вулкани ако логиката ни го позволява като знак, когато липсата на чудеса създава други.

В сянка на невидимото е събудено пространство, чрез познание за същата.

9 Събудено, пространството ни получава своя светлина. Почти докосваме видяното. Материята свети към променлива, която ще направи мисълта способна на рефлекси в непознат за нея свят. Сбор от качества към безтегловна част, създава преживяното в ума. Вселената е светлина, която представлява сбор от качествата към тегловна част с фотони в безтегловна, без материя към предната.

Развиделява се.

10 Множество на дните ни се влива към неби-

вало за миг, което предизвиква отразена за рефлексите променлива на път към спомените в сън за дълготрайни съвпадения, споделящи за възгласите в нас. Преминава свят към свят след спомените ни за тях в пространството, където информацията отразява разпознаващи се в тъмнина, споделящи за възгласите. Долавя се присъствие, което го забравяме. Долавя се присъствие, което получаваме. Ражда се материя на дълготрайните активи, зареждани със спомени. Предизвикана е сила на еднаквост, условна, безусловна. А ние ще сме там, където светлината продължава и където мрак се поздравява със света от тази му страна, към тайнство на материята за представите.

11 Предметни качества от област на мълчанието ни показват за предметен свят, откроряващ се пред нас. Откроряват се сигнали към пространството от тази му страна. Миражите летят в пространството на превъзходни, логическите форми.

12 Дни и нощи се разделят помежду си върху сънища на невъзможен свят, скрит във власт, не отразен с контраст и недостъпен през деня с отпускащи родените на място във Вселената, към Бездна.

13 Прегърнали се, дните преминават през мига на раждане разкриващо стихията на разума, което е неповторимо върху мястото с предметна

част, съхранена в преживяното.

Във времето от тази му страна, се случват чудеса.

14 Сетивното пространство е към края си, това ни прави адекватни с трансформация на мястото в мига на нашето мълчание.

Отваря се пространството, чрез:

ВХОД

1 Когато ще долавяме на близките миражи спомени, въздигнати от усета на формите за тях, концентрирани на място в бяло, златно, в тайна, кратно, в светло, пълно, в празно, към забравено от огнено за качества на разума.

2 Нарицателни се съгласяват да ни представляват в мисълта с материя, която свети непрестанно с ветрове на усета към допира до плодоносни, превъзходни, превъзнасящи ума да се докосне до материя събрана в тишина, тихо галеща представите.

3 Пространството ни го предлага чрез което няма корени към свое си начало с плодоносни ветрове, във вихъра на урагани превъзнасящи в ума с което няма ствол, защото може би е там или го няма.

4 В нищо за плътта се случват състояния събуждащи двигателен процес към близките миражи, невидимо долавящи за източника в огледален свят, проникващ, отразяващ, скрит от погледите до към края на света в обемното пространство, носещ информация.

Когато ден, деня разтваря.

5 Всичко за плътта се случва в тъмнина, която свети чрез ума и разума възможен за пренася-

не, въздигане, показване на информацията като откъс на мига в безкраен свят и чиято времева константа се събужда със светкавица, проблясва и се скрива.

6 Всичко за плътта се случва чрез ума, който е способен да пренася информация в обемното пространство, разбираемо за него в паралелен свят, еднакъв свят на случващото се, което невъзможно в друго измерение без корени за него ражда информация за същото.

7 В обятия на онова, което няма корени се случват чудеса, видяни с разминаване на огнени езици към следи създаващи камбани в белега на тайните за пътища, към същите.

Светкавици се срещат и се разминават.

8 Въведени в материята на света сме като ангели във власт на безусловното пространство, сложно за повтаряне, което е към безтегловна част, събирана, изваждана в дълбочина или когато няма път, създаващи пътеките му.

Въведени в материята на света родени като ангели във власт, сме в безусловното пространството и където информацията сложна за повтаряне, се ражда в безтегловна част, събирана, изваждана, изтегляща се в средище на речева подредба при повтаряне на пътищата, водещи от мисълта в дълбочина, където няма път създаващи пътеките му.

9 Това се случва в мисълта, която управлява сетивата ни да виждат в нематерия за качества условни, безусловни, водещи към липсващите в Бездна действащи прояви на кимвали към пожизнен знак, събиращи от междузвезден прах междинното начало, на променливи от настоящето.

10 Сигнални водопади носят информация в пространството, чиято мислена динамика преобладава и която е предаваща сигналите възбудени, до разбираеми за нас. Получаваме индикативна трансформация на символите в качества. При усещането за *напрегнатост, енергия върху материя към случващото се,* долавяме за резултати.

11 Абсорбираме енергия, която се заменя чрез материята с образи от области вглъбени в паметта. Сетивата отразяват външната среда в безкраен кръговрат, на пътищата към и от света.

12 За миг се получава качествен състав на преживяното, когато сме наясно и наполовина, при липсваща съзнателност.

13 Идеята на белега се разпознава с логика на резултат, докато разумното пространство е комуникационен акт на среща за/към предметната среда.

14 Управляваме процесите чрез мисълта събудена в динамика, зад хоризонта преминаваща на немислимото, което е задминато.

15 Така проникваме през погледа към хоризонта на устройството /каквото и да е/, което го намираме на мястото с потенциал за паметта.

Логиката е успокоена, подредена и достатъчна, за да събуди немислими резултати, без да ги познава.

16 Времето е спряло; времето го няма не заради нас, когато съчетаваме проявите му знаещи за пътища от магистрала, скриваща се в опита след хоризонта на видяното.

17 Техническата форма на проява, която съчетава логиката с трансформация в познанието за човешката ни памет, е в основата на опита. Когато се възползва опита, се получава вътрешен синхрон накрая, който или продължава, или се създава вътрешна, по естеството на първична вълнова комуникация.

Говорим за:

СЪСТАВ

& КАЧЕСТВО

1 Обратно по състав се ражда резонансът към първичен, логистичен, абстинентен, квазиформен, многоредов, динамичен вариант на мрак, чиято форма ни показва протологика и протоплазма за човешката ни памет. Предаваема, информацията се сгъстява в речеви нюанси на изграждане, по емпиричен път на мястото, във времето на липсващите аргументи с нероденото, но допустимо битие.

2 Така от празното преди пространство, откровено, превъзбудено и ненадейно, със светкавица, кохерентно и смълчано в досигнален резонанс, от празен шепот се излъчва тишина в материя на разума. Това са свързани сигнали, не разпознаваеми преди, които са създаващи първосигнален свят. Шепотът е заменен с материя на силата преодоляваща междинни светове, където мисълта се откроява с раждане към пътища незнайни, водещи ума да наблюдава за процеси в настояще, отдадено към бъдещето на полезната за нас, човешка памет в част, където сме във власт. Само и единствено така са предаваеми сигналите в сигнален ред в комуникационен свят, който е пред нас и ни очаква, представлява, съчетава, забелязва.

Хоризонт до хоризонта, открояват битие.

3 Какво е качеството? Обяснимо за човек; изразява се с рефлекси към среда в пространството на мисълта, като процес на отражение от разума. На мига се свързват рефлективната динамика в ума към случващото се, където мисълта е памет. Наслагват се запаметени качества, изобразяващи видяното с миражи, когато качествата се разтварят към пространство по обратен ред, създаващи човешката ни памет. Говорим за зареждане. Част от мисълта е памет, тангента в равнина, обемно просветляваща в процесите с наслагване, където се събират данните и пак, оставящи сетивен знак.

Светлината се завихря в мрак във външното пространство, което е създаващо сетивни качества, обясними чрез речта.

4 Мисълта е памет, чиято познаваемост е строго индивидуална и се определя към среда, показваща комуникацията в нас. Формира се пространство на речта, на опита, на производните нюанси, когато просветляват предмисловните & домисловните сигнали с форми за ума, чрез пътища на разума в светлинната среда на образуващ се сигнален ред разбира се, който се запаметява.

5 Открива се от нищото сетивната среда. Определя се динамика в пространството на качества, правещи непостоянството да образува времева

константа, но чиято траектория изисква от материята да трепти до резонанс на сигнатура от запаметяващи се знаци в паметта. Така процесите на динамичната среда се изразяват от ума чрез постоянство на материята в свят, показващ вътрешното си пространство в друго, в същото. Послесветенето на сигнали е описано чрез ИПП инерционна податливост на плътта, която получава белезите на системно разширяване в ума за информация, навлизаща през сетивата в центрове на паметта, обособени да приемат и излъчват светлина.

Сигналите са слаби, но достатъчни за образуване на речева, мисловната дъга по пътя на комуникация не само между нас, тъй като човек общува чрез пространство на заобикалящата го среда.

6 Към Бездната обаче, това е определящо рефлексите с възможност към реакция, когато се оказваме в сетивен свят отвън, който ни очаква. Материята на ума от обективното пространство е родена към среда от другата страна, когато няма друго, спрегната да получава необятното чрез изразяваща върховенството логика на силата, на необятното, на вярата като мираж, носещо първични резултати.

1 *Вселената е познаваема във вяра, както и не само, която съчетава изчисления на разума в пространството, в сигналната среда, докато вярата е сложно изчисление на повърхността конкретно за ума,*

който е достигащ до познание, сравняващо преди сигналите с материята в тях. **2** *Вярата е сложно съчетание в среда, водещо до резултат в материя на мисълта, както и не само. Вселената се изразява чрез познанието за Вселена от изискването разумът, да бъде адекватен.*

7 Материята притежава гъвкава основа, позволяваща ни полет и обратно; разделят се основите от формите на неработеща, до крипто притъпяваща останалите резултати логика с мираж на свойствата отвътре в нас. Появява се фантазията. Отрицанието ражда резултати. Фантазията губи резултатите в миражи преобърнати, отхвърлени сигнално ако не получат достъп до сетивната среда. Обратно, фантазията преминава през миражи към работната среда, от която логиката се оказва първом върху пясъци, после в съдържанието на сетивен свят.

8 От тази му страна, състоянието се доказва чрез присъствие в пространството на памет, когато имаме сигнална база към въздушните миражи във възходящ над облаците свят. Логическите форми; логическите резултати са индивидуални, различими в съвпадението между тях; оформят се контрасти. Така във вярата ни се оформят качества на личното богатство.

Във вяра за човешките представи, тишина обзема окончанията с неродени качества, които се събират в резултат светлинен в мрак.

9 Предишните миражи се изтръгват чрез реакция, логически обоснована при отблъскване достатъчно за да направи път в пространството на мисълта; оформя се пространство.

10 Пред нас се случва чудо, еднакво към заобикалящата го среда в сетивен мрак; чудото е светлина. На мига в искряща, приглушена, мека, сетивна за ума, която светлина се откроява чрез детайли на контрасти, които се зараждат в мрак. Следва осъзнаване. Тъй човешката ни памет е с материален към реакцията праг, имаща характер на проявите си, гъвкавите качества са строго индивидуални, без гаранция в комуникационната среда, която винаги задържа при лабилност на плътта проявите във вътрешния свят, на личното пространство. Няма ли сигнали, липсват качествата им, определящо се от ума, който е работещ безусловно чрез плътта на този свят. Говорим за динамика, за индивидуалност, за изобразяване, както и за творчество. Едното е в дълбочина, другото е на повърхността и не участва пряко в отражението към предметната среда, нито се извършва комуникация в пространството. Дух, Душа и Тяло; въпросите за тях са еднозначни с привилегия в пространството, защо? *Защото първият се различава с транспозиция към случващото се с Душата, чието Тяло е еднакво на приемника и съзерцава чрез сигналната конструкция детайлите.* Както и защото: *"Няма ли сигнали, липсват качествата им, определящо*

се от ума, който е работещ безусловно чрез плъ-тта на този свят". Изместването в мисълта на времето е еднозначно в същото пространство и да има разлика, която не се забелязва ако сме встрани към личните миражи. За материята на света, това са светове от личното пространство при усукване във времето в едно и също време на материята между тях. Към което *паралелът ни показва състояние на привилегията, образуваща обеми.*

1 *Обемите се изразяват чрез пространство и об-ратно, обемите не винаги се представляват от пространство, при отнемането на пространство; имат удължени форми, усукани по дължина; про-менящи се функционално; получаващи задачи, те-жест, гравитация, енергия; сила на процесите ги представлява, заблуждава мисълта; измеримата повърхност е различна при това значително от истинската, близко до реална, включително аб-страктна.* **2** *Обемите се свиват и се разширяват. Причината е, че обемите са раждат след реакция към светове в комуникационната среда, която е безкрайно множество материя, антиматерия, към отразени по състав ждрела, свредла, необясними чрез речта (няма символи, познание), немислими, неизвестни, непонятни, липсващи, анихилиращи / при среща/.* **3** *Световете са безкрайно множество, защото винаги са кратни на предметната среда, която се обозначава и обратно; световете не винаги са паралелни, съществуващи в пространство; съз-даващи пространство; намиращи се в друго, в мно-*

жество, на място, в мрак, в материя на мисълта; описано детайлно в книга, която книга е от този свят и засяга част от Галактическата одисея на човека, във Вселената.

11 Разделяме пространството на две, където първото е немисловен акт, отвътре в нас; второто е отразяващо сигналите. Очакващата ги среда, която е в междинното пространство, се показа при инертност, абстинентност, незасегната, не извършва работа, може и без тях; липсва личната съзнателност при обективна формата във власт, която определя качествата на работната среда.

Транскомуникационен факт е просветляването, което в отрицанието ражда собствени сигнали, в тайнството на разума.

12 Родени, сигналите попадат в този свят, отразени чрез нюанси на движението през миражи домисловно към невроните, работещи в синхрон за първите представи, съвместими при изграждане на левитантни, фотоизмерими стойности извън полето на речта за облаците, носещи се щедро като ехо във вулканите на разума и на плътта. Мярката е превъзходна.

Това са първите сигнали за ума, реално липсващи в комуникационната среда, докато представляват тайнство за материята събираема към краищата на света в безкрайната Вселена.

13 Създава се конструкция на логиката. Строго индивидуална, тя разчита на предметната среда с натрупване на опит, на фотонни облаци от части в резонанс разпределени в памет, получаващи сигнали при създаване на разума, който вече е създаден, но показва себестойност, логика, устойчивост.

1 *Без гаранция, логиката се оформя към предметната среда, която съчетава множеството производни, които са оформящи в глаголен ред прогреса на материята в този свят.* **2** *Материалната среда разбира се е строго индивидуална, защото представлява въздух за живота, огън за представите, вода за жадните.* **3** *При индивидуалното, израстването, гаранцията липсва.* **4** *Инерционната ни податливост е сигнална, изразява се във време и пренася себестойност към материята по сигнален ред, запаметен за правилен.* 5 *Без гаранция, редът не винаги е правилен.*

Това обособява отклоненията, освобождава отклонения, които са забележими чрез подскачане при опита на разума да полети.

14 Инерцията ни травмира, при наличие на празноти запълвани с миражи, където ценността в комуникационната среда търпи увреждане до злепоставяне, заради което травмите са постоянни в частност за ума при превишаване на опита, да се покаже невъзможното му.

15 Функционално злепоставена, възбраната, ограничението, схизмата, причината, негативите й се представят като качество с изместване на центъра с приплъзване, с измъкване и което е така, защото хриповете в комуникационната среда са разбираеми чрез паузите в ума, запълвани с баласт на тайнството, изразено чрез направеното.

16 Различаваме сигнали, чиято себестойност се пренася към динамика на качества, на действието, отражението между тях. Говорим за комуникация, двустранно. Без гаранция, че опитът ни позволява да проникнем и към комуникационната среда, защото няма ли сигнален ред, мрак обзема сетивата със сетивен мрак, който изразява състояние, обективната му цялост.

Светлината е сетивна форма на речта, чрез нея изразяваме контрастите в ума при резонанс, съпоставим с възможното усещане за мрак от тази му страна и където, светлината е в основата на преживяното.

17 Комуникацията към среда от вътрешния свят, има няколко посоки; комуникацията има няколко посоки. Първата е раждането, на основата и което се показа; оформят се сигналите; събират се; паметта ни позволява логика; оформя се речта, логиката на речта, като предишната я изпреварва строго индивидуално; компромисът на опита витае в облаци; витаем в облаци с което се подготвяме за скок навън, във времето; става мигновено.

18 Ритмичния баланс не се разглежда, който изпълнява ролята на животоносящ, животоспася-

ващ, също автономен ред за ролята на мозъка при управление процесите на тялото. *(За него по-нататък ще се каже.)*

19 Този свят е образуван от безкрайно множество Вселени, комуникационни светове. Описано е в книгата за световете.

(*Пред нас се случва чудо и във вярата, че се оформят качества и което, е самата истина. Пред нас се случва чудото след вярата, когато продължаваме след случващото по пътя на представите.*

Разбира се ни трябват качества над поднебесните миражи във властта, над облаците адекватни себестойно; заблуждаващи наоколо фантазията ни, когато мисълта се различава със способност към невероятното пристанище, да ни направи път в пространството.)

20 Мисълта нататък е изцяло във властта на тяло, което представлява мисълта. Светлинен облак изразява търсената себестойност, а ние се показваме в пространството на този свят, разкриващи комуникационна за пространството ни логика към същия чрез опита на логиката, да бъде адекватна.

21 Мисълта се различава от пространството, тя е допираема, без да е еднаква; откроява се с възможността да ражда мисъл, да поражда действие чрез действието си.

22 В материята на пространството се ражда действието на ума. Намиращи се в Бездна, търсеща Вселенски начала, ние сме родени в сътворяваща Вселена разума. Отново чрез речта, която е словесно изразяване на действието, сме причина за създаване на действие, на резултати.

Преодолява се сигнален праг, останалото е назад, родено след това.

23 Преодоляваме пространството на този свят при изразяване на вътрешното, допустимо, хаотично състояние на разума способен към комуникация. Така се изразява случващото се чрез мисълта като движение в конкретен свят. Светът е винаги конкретен. Вниманието концентрира облаците от сигнален прах към информация обаче, която е родена според качествата в до/сигнално битие.

Оттук нататък информацията, възприема собствена динамика, която се показа, но накрая световете винаги се различават чрез преодоляване на нечие пространство, логически захванато към друго.

24 Не винаги се получава /каза се/, но това са състояния на заболяване в ума, неспособен към динамика, както и при изкривяване на собствената адекватност към всеобщата.

25 Което позволява да се срещаме с еднакви, да избягваме духовни, бездуховни, бедни, щедри напасти всеобщи с напластяване на множество безлични към речта, чиято вътрешна позиция не е на мястото си, представлява изкривяване, опасност, мрак, заболяване с отнемане на сила, на материя, на качества, на резултати.

26 Бездна, Бездна призовава чрез гласа на всички водопади, което заклинание пренася силата в речта, на действието.

27 Силата, енергията на ума възпроизвежда случващото се събрано, обуздано в информация на знанието, на познанието в паметта преди смъртта на клетките, в човешкото ни тяло изразимо чрез речта. Никога достатъчно, същото познание донася информация за случващото се, позволяващо на разума да има част от този свят, както и чрез откроявящи се, трансформиращи сигналната динамика в перспектива за ума, човешки качества накрая, които са показващи познанието, степента, в дълбочина.

28 Докосната във времето; докосната от времето, информацията представлява познаваема поредица от знаци, изразяващи познание в материята на ума стаена предварително лишена от възможността към този свят да има път, защо? Защото пътят е пространство за ума, който произвежда разум; отваря се материята в знаци с информация, която продължава по незнайните

пътеки да създава качества и да се ражда с качества от този свят разбира се, докато разполага с тях. Неизразимото богатство е безкрайно тайнство за ума, прехвърлящо към качествено нов състав човешкото ни тяло в същия материален свят. Всичко е според ума, след като познанието разширява материалната среда способна и да получава онова с което разполагаме. Обиграна, мисълта ни е способна към динамика в отвъдното за нас, чрез превъзходни качества създаваща материя на мисълта; ражда се материя на мисълта в отвъдното, която преминава от пространството на този свят в безкрайната Вселена.

29 Човешката ни памет предполага винаги да разполагаме с материя след сенките в движение създадени в отвъдното за нас, когато след предметната среда се впускаме към тайнство, което е създаващо след сенките контрасти от отвъдното за нас така, че забелязваме контрастите в предметната среда.

30 Енергия. Ден за дните представлява дар за нощ в нощта, в пространството преди да се роди материята в светлина и към която се посяга чрез детайлите, показващи ни път в пространство от отвъдното за нас, където тиха, сребърна, човешка светлина обзема търсещите да намерят себе си.

Вероятност от припламване …

ЕНЕРГИЯ
(в началото)

1 Знанието представлява изход от незнанието, пълнещо миражите ни с вяра, която е оказваща се в ситуация на безусловна и работеща заради нея си. Материята се долавя от енергията скрита в нея да разтваря вътрешните, умствени потенциали в разум, при достигане на свръх потенциал към знанието.

Гаранция разбира се, че няма.

2 Знаем ли, не трябват чудеса събуждащи във вяра, защото вярата е липсваща материя в ума запълваща се с вяра, при отсъствието на работната среда, когато логика изоставя всяка логика и търси вместо пясъци основа. Трудно е намирането на основа. Затова;

3 Задължителни са умствените качества, които трансформират огъня в плътта в движение, разгарящо се в сила, когато чрез материята на ума се ражда собствена, комуникационната среда.

4 Знаем ли, не трябват чудеса събуждащи към вяра, защото се преодолява домисловното пространство по естествен път, на логиката.

Гаранция разбира се, че няма, защото себестойно всеки отговаря за рефлексите към съответната

среда.

5 Това богатство на ума е част от тъмната страна на този свят; неизмеримо е, или когато липсват качества да се направи преходът към разбираема за нас, комуникационната среда. Говорим в светлина и получаваме от силата ѝ, пределно допустима, защото силата е квантово неустоима енергийна страст от Бездната и представлява вятър в силата на урагани; това ни представлява в този свят на сенките в смълчано битие, преодоляващо пространството.

6 Старци на духа се приближават до предверие на разума, правещи пътеки за ума отблизо и далеч отправящи послания, често с изкривена адекватност, което е нормално. Речта е заблуждаваща при резонанс чрез качествата на плътта, излъчваща сигнали.

7 Движението възприема в себе си от Бездната, докато светове се спускат със замах в инерцията на плътта създаващи материя, миражи.

Деца, родени в светлина се срещат и се поздравяват.

8 Представите, с които ще боравим се предават чрез комуникация, разбираемо за всеки акт на пожелаване от мисълта, докато тази е предмет на разпознаване в недрата на Вселената, необуздана за представите преди да се родят, но ще го направят. Вероятността е качество във времето,

имаща сигнална част в извършената работа.

Извършва се комуникация в човешката среда накрая, която получава отражение на, за, към случващото се, запаметено в мисълта.

9 Това се отразява в областта на действието, което е абстрактно, независимо, конкретно и доказващо подвижни пясъци, родени пламъци, разтеглен надпис, огнени езици, яснота към празното преди пространство, откриваеми от паметта, способна да ги различава и не само. Търсенето, продължава.

10 Получаваме идея за предметни качества, въвличащи вниманието към среда, обозначаваща, която е детайлите към сфери на материя във власт в основа на предметната среда. Ражда се материя.

11 Човешката съзнателност е обстоятелство на адекватност, накратко, което се показа. Забелязваме обаче, в областта на логиката разширяващи се свойства на речта, че създават перспектива, която е далеч зад хоризонта повлияваща върху материята на ума. От което мнимата достатъчност се разклонява към въпросите не винаги създаващи основа, която е коректна. Следва действието.

Абстрактната материя прелива към миражи свойствата на разума, да бъде адекватен. И се по-

лучава.

12 Информацията произвежда действие след резонанс към предаваемо число, който резонанс излъчва сила към пространството. *Минимум двустранен, резонансът изразява отношение между съставни, противостоящи си взаимно получаващи статут на изразяващи се в акт*, който е комутиращ магнито-електрически заряд. Развиващи се урагани в близост и където липсва времева константа, се сравняват според силата в приемника в съставната среда.

Тоест, регистриран е комуникационен акт. А когато резонансът е в пространство при еднаквост, имаме сигнален акт превърнат в комуникационен. Получава се хармония, означаваща се с качество на хармоничните съставни.

13 Движението се запаметява. Човешката ни памет е способна да извлича паметта във вид на псевдоелектрически сигнали близки до светлинни; опитът е личен. Това се получава по обратен ред, на автономното възникване в събуждане на "псевдоелектрически сигнали близки до светлинни", когато мисълта се изразява с памет.

Тоест, същите сигнали се запаметяват в мисълта, която проследява за вериги с крипто смисъл на първичния индикт, логически обострен да намира свързваща го логика, изобразяваща светлинен свод, резултатен плод от действието

на ума.

Свързващата логика се определя от състав на познаваемите с паметта потенциали в мисълта, които се разтварят чрез ума. Ражда се материя. Родените безкрайни светове във времето създават ветрове на логиката и на словото, и на разума.

14 Комуникационната среда пък позволява определянето на заряди, условно, безусловно, системно определящи състав, който е пред нас.

15 Създадена, енергията свети в паметта; изчаква в областта, където формите се разпознават в близкото пространство. Нетрайно, но работещо в ума познанието вижда формите заложени като условни, безусловни. Без гаранция, но опитът на мисълта ни позволява веднага да бъдем адекватни, да намерим собствен свят. И обратно. Гаранция разбира се, че няма.

16 Направеното запечатва в паметта детайлите на съвпадението към сравнителните знаци, чрез техните сигнали отразяващи до яснота мисловната достатъчност.

17 Нататък информацията е в първичната среда, способна да пренася данните навън, показващи за състоянието индуктивно свързано към пътища, отклоняващи се от първичната среда, онази, която не стои на място, видимо неедноозначна и се различава с резултатите на разума в

пространството на свят.

18 Логиката е *възможна, невъзможна*, често разполагаща се при затваряне на хоризонта в паметта, *създаваща, въздаваща*, като проекция в ума способна да твори пространство, да го причинява, да се радва и да получава по обратен път на комуникацията свят. Без гаранция, пространството е според разума, който е *творящ* пространство, отнема мястото, създава друго, причинява травми за ума при недостатъчност, споделяща динамиката с крайна, рационална травма и обратно. Гаранция отново липсва, няма.

19 Човек е в Царство на Вселената, оттук чрез поведението си като знак в пространството на този свят, човек разглежда близкото си обкръжение, накрая чрез материята себе си.

20 Всекиму еднакво, пространството въздава информация в комуникационната среда и причинява собствен свят. Така светът е еднозначен към материя на разума, на мисълта, както и към дълготрайното присъствие на място, правещо Вселената да е навсякъде във времето, на мястото.

21 Показани са пътища към разума, които съхраняват данните преди да се родят по обясним комуникационен път в комуникационното пространство.

Имаме представи.

22 Имаме представи, които са показващи идеята на разума към предаваемо число, събиращи се в проследими данни превъзмогнали пространство първо, после получаващи в материята част от този свят. Динамиката се обръща със заявка и намира основанието в памет за огнищата, които означават памет.

23 Съхраняваме идеята. Разбираемо се получават острови, тлеещи огнища, които водят логиката ни способна да разглежда други, вече близко разположени до яснота, която е условна към контрастите в ума къмто работната среда.

24 Отвътре логиката е тотална, субективна, обстоятелствена, кратка, пълна, кратна, празна, видимо измамна, безопасна, направена за да я има и обратно, невъзможна за понасяне.

25 Така се ражда вярата, която е междинен, процесен праг, катализатор на процеси в мисълта, както и със задължителен характер водещо до емпирични травми за ума, способен да понася тежестта или обратно. Информацията стихва до равнище на очакваща, намирайки се в изпреварваща позиция сигналите, показваща предметно настояще.

26 Информацията е предметно настояще. Тя владее формите, възможностите, пътищата за

достигане до нови, чиято вътрешност е агинома, светлинна аксиома от фотоните на Космоса пред нас. За разрешаване и пак, за разрешаване ни трябва информация в дълбочина, позициониращa представите в ума логически обосновани, предаваеми в пространство/то.

27 Предвид направеното, близко до безкрайност е създадено движение в ума, първосигнално в търсеща среда към Бездната (чрез транспозиция отнемаща или създаваща), показващо за изменение в сигнална перспектива вече при избягване на хаоса, докато хаосът е травма. Избягва се причината, водеща към заболяване чрез източника на травмиращи съставни.

28 Това се изразява чрез пространство, което възприема времената в себе си, а после определя качеството им. Летят фантоми, мисли, птици до духовни и бездушни същества, фантазия, миражи, власти, началници на ред в реда; родени, неродени, тихи, кротки, с ангелски сърца, липсващи за нас, отвътре в нас; забелязваме, които липсват, но са там и продължават този тайнствен танц на сенките в ума, получаващ окончания в светлинен знак и пак, потъващ в мрак. Светкавиците раждат чудеса; материята поздравява нематерия преди да се роди в очакване на случващото се, а миг мига представя.

Буреносни облаци под облаците и над тях, се поздравяват.

29 За да бъде овладяно същото това пространство, ще ни трябва разум изграден от невъзможни качества с детайли в производни, спрегнати върху оста на спин под клиновидни форми, фрази, вопли, стонове в ума, взаимно резониращи към настоящето на този свят.

30 Паралелното пространство обобщава в отражение на времето, пространството в отвъдното за нас. А ни трябва информация, за да бъдем адекватни към материята, за да бъдем адекватни към магията на разума, който ни показва липсващи детайли в настоящето, в комуникационното пространство.

31 Кореспондиращ със стихия, механизмът позволява да проникнем зад идеята на случващото се в един прекрасен свят, който е със средищен състав изобразяващ чрез ума пространството. Ден след ден повтарят себе си през всяка нощ в нощта, творящи перспектива в нищото преди стихията да се роди, докато мракът се стопява неусетно в светлина. В прекрасен ден се случват чудеса от тъмната страна на този свят, който е развиделяващ се към нас. Умът е повлиян да възприема случващото се в конкретен свят, което е невероятно и донася топлина с тържествени камбани с ангели възнасящи към следващият. Вселената към Бездна проговаря. Намираме се върху остров на познанието, съзерцаващи за неговата пълнота до нетегловна част, от живата

материя превърната в енергия, в движение.

32 Близко до ума се наблюдава за процес, който като сянка съпровожда мисълта при образуване на сила, след сигналите от Космоса в материя на мисълта, излъчваща в съзнателност на ангелските времена материя на всепроникваща Вселена в Бездна. Рефлексите са определящи. Докато сънищата ускоряват тъй както удвояват времето, индуктиращи в ума материя на мисълта. Подвижният състав усеща загубата си, което е явление на тежест, при обземане, възлизане, мълчаливо свиване и разширяване, изоставане, ментално влачене в сетивен мрак, изпълнен с безтегловна част, абстрактно и контекстно.

33 Понеже имаме възможност да направим всеки ход успешен, всяка стъпка действаща във всеки усет разрешен към всяка мярка по естествен път на разума, забележим ли след мрака себе си от тази му страна, реално ще сме там.

34 Новото се ражда преразказано във форми разбираеми, дори очакващи от ураганите освобождаване в ума. За да сме там, където няма други върху място преобърнато смълчано, защото изборът създава нов, единствен свят.

35 Определят се значенията, представляващи пътеки с информация при диалог възлагащи комуникацията към безкраен сън в безкраен свят, в човешки свят. Превъплътени с мярка на

ума се струпват качества от нов състав, който е в основата на разума.

Свидетели сме как разумът се разширява с неговите търсения на основа, все по-нова носеща устойчивост, задаваща въпроси, получаваща ги веднага.

36 Получаваме пътеки, разрешаващи на погледа да полети, на мисълта да съхрани, на разума да разбере /за случващото се/ или да се върне там, където няма настояще, няма бъдеще в материя на мисълта.

37 Което ни предлага форми във възможността на логиката да намери място и да води само и единствено където сме. На мястото сме, но където диалог на следващо ниво към аргументите се губи в спомените и чиято функция не отразява случващото се в ума заради липсващата светлина.

Памет няма, липсва ситуация в сигналите за образуване на памет тъй като сигнали няма, нито светлина.

38 Смълчани извори показват следващите в тайнство на създаващи пространство към света в предметната среда. Благодатен огън се разтваря необятен, всеизгарящ, непознат, притихнал, бликващ в нищото преди, където сенките се носят плавно, бавно, сигурно.

39 Радостта ни получава тръпнеща материя, където цветовете се променят за достигналите я след сенките в съгласие към пакибитие на всеки от човеците, довело разумът да наблюдава за енергия в наитие на скритото от нас и чието съвършенство за ума се наблюдава чрез Небе, изливащо потоци сила към пространство. Небето се отваря и когато наблюдаваме променливи до следващите с плавно, бавно, сигурно приемане на изменение в ума от тази му страна.

40 Мястото е отразено чрез възможността да бъдем там, където радостта ни съобщава за фронтален свод, с ментален плод въздействащи в синхрон към непозната обстановка и чиято територия не е засегната да известява за присъствието си, но го прави.

41 За целта материята се показва цялостно извличана с анализ на линейна светлина, защото мисълта ни действа чрез линейно ускоряване процесите на трансформация в световното пространство. *Един въздушен свят, на всеприятно тържество.* Мисълта ни има собствена среда. Тържествени камбани светло възвестяват за роденото в ума, намиращо избраните /в покой/, които са съзнаващи, че имаме не само този свят по пътя към Вселената, родени по естествен път във вътрешни обеми на материята чрез материя, на информацията с информация, на съдържанието в съдържание, накрая получаващи в основата за пребиваване среда, или съответна-

та:

СРЕДА
СИСТЕМНА

1 Изградена е среда за, към, на, при комуникация с отвъдното, когато наблюдаваме за случващото се от този свят, към онзи свят в пространството на търсещи, способни да приемат невъзможното със знаци, белези в пространството.

2 Това е мярка, белег за ума, създаващ предварително представи след неясни очертания прозирайки материята, ако сме създадени да бъдем адекватни, споделящи за резултати вече съхраняващи енергията в памет. В обкръжението на мисловни водопади от енергията в памет, се създават чрез материята знаци, ако мисълта намира своето в материя на пламъка.

3 Способността на разума да разчленява пламъка на логиката в резултати, ни прави адекватни към сигналите, които са създаващи на място сродните в организация при търсенето в съответната среда, на средище в пространството. Изгражда се среда.

4 Това се изразява чрез условна времева константа, която води към безлунна нощ представите ни в сънища към светлина създадени да прекосяват сенки в цветове с контрасти, във веществена среда, невеществена, прозираща, причиняваща миражи.

В ума това се отразява по естествен път на логиката ни способна да извършва работа.

5 Чрез ума се изразява работа в конкретен свят, чиято времева константа е променлива при определянето на пространство, ерго място; намерено от тази му страна е същото пространство с изменение във времето за част от времето на действието към бездействието при създаване на формите като съставен белег, знак. *Материята образува форми на съзнателност в ума в сравнителна среда, позволяваща възникване на разум, на съзнателност.* Показва се присъствие в пространство и където тайната открива с **просветляване**, развиделяващо в светкавици.

6 Нощ се спуска над средата самостойно с правото на пламъци, където всеки свят е част от друг от Бездната, към следващите светове.

7 Силата елиминира несъгласието в центъра на тежестта, при определяне на мястото докоснато, събудено, допуснато да заблуждава с множество със скоростта с която определяме посоките. В мига това се очертава еднозначно.

8 Оказваме се в свят, който определя качества-та, *чиято логика е знак за разпознаване на място и във време определящи мисловната черта към немисловна*, по инерция на прехода в материя към нематерия създаващо движение между състав-

ни светове. Както и чрез послесветене се разпознават резултати върху белега в момента, който получаваме. Това е знак за функция, за работа с логическо изгаряне, превърнато в материална част. Мисълта се ражда.

9 Логиката потвърждава случващо се, което имаме в съзнателност на разстояние като реакция, доказваща се веднага с възлагане на огън там, където погледът ни води в шепот на представите, в тихо следствено пристанище. Обаче, умът изгаря с множество последици за към което се усеща със затопляне в извършената работа, безусловно върху мястото.

Получаваме послание към паметта, разтворена със знаци на притихнали светкавици в ума.

10 Информацията се доказва чрез реакция на приобщаване в процеси, причиняващи, усукващи, поддържащи, произвеждащи движението. Невероятната инерция встрани от нашето внимание, обогатява познаваемите разклонения във външното пространство. Предвидено е място за събуждане в представите с частично познаваема среда, едва когато наблюдаваме миражите във форми на затопляне в ума. Това обогатява цялостно присъствието към пространство, наблюдаващо в смълчаните води за случващото се и не само. Чрез нас и покрай нас процесите се отразяват. Докато без нас и покрай нас процесите ги няма, ако липсват за ума.

Тоест, подредена е съзнателност, оформяща конкретен свят.

11 Вселената е факт на отразената съзнателност, когато сме способни чрез реакция да забелязваме присъствие на домисловен свят, който мигновено се разтваря. Мисловен акт изобразява мисълта в комуникация с последователност, която е създаваща картини след речта според видяното. Логическият акт е крайно индивидуален, *предаваем чрез речта*.

12 Това ни позволява да сме там, където се създава свят към океани с форми забелязващи ни. Вниманието получава шепот на сигнали, отразени да показват вътрешното състояние на будните, въздушните, безкрайните човешки състояния, направено с реакция предваряща сигналите при изразяване в мига. Реакцията се създава постепенно в енергийното пространство за останалите като факт на силата, на опита, на логиката позволяваща комуникация, обратно. Гаранция разбира се, че няма при липса на логическата база. *Ако мисълта оформя съответната среда, това ни задължава.*

13 Освобождава се пространство за блуждаещи сигнали, за блуждаещи огньове, за свободни ветрове на логиката близко до съзнателност към предварително ниво, изпълнено от множество първични форми на пространство *съединено в*

следващото към предходното.

14 Предвиждането в него е ограничено, невъзможно; паметта е затруднена, създадена случайно с гласове измислени безгласно без мисловни форми с множество неясноти в пространство на материя от Космоса в дълбочина, който ни очаква. Оставаме на мястото.

15 Дори да го забравим, действието продължава като знак на всепроникващ белег в неизвестното преди да полетим към него през безкрайната Вселена. Вниманието е в съзнателност, която е първична със стихия без да има обяснима, резултатна логика в пространството. *Разумът и мисълта се различават*; те са базови съставни чрез ума в материята на света да се извършва работа, която причинява действие в пространството. Невероятно, невъзможното споделяне на свързаните светове възпроизвежда действие с преместване на сила към енергията, чрез движение, обратно, върху мястото с причина за огъване, в очакване, което е намиращо съставните към работа в ума излъчвани в пространството, отново и отново.

16 Разумът и мисълта боравят с еднозначни аргументи, но в *различни светове*. Тялото на мисълта е управляващо в мига, предвидено да обработва данните, сетивно недостатъчни за друг, различен свят, който е пред нас и представлява част от друг, различен свят. Реакцията винаги,

навсякъде е **знакова**. В пространството на други светове ще бъдем заблудени, ако нямаме основите на определящи чрез логика мисловни елементи. За ума това е силата на логиката в знание, превърнато в материална част.

За ума това е знание в основите на паметта, способно да извършва работа.

17 В основите на паметта е знанието, натрупвано във времето след раждането. Така успяваме да полетим към нищото, ако образуващото се пространство проговаря и ни дава право на присъствие в материя на мисълта, накрая разтваряща се в знание. *Светлината е условна, ако мракът носи хлад.* Това е част от проявлението на пространство в отрицанието за пространство ако липсата му веднага създава друго, защото *празно място няма.*

18 Светлината като безусловна част **е част** от същото пространство, затова и състоянието се възлага в домисловни състояния в речта, способна да ги изразява. С логическа последователност на разказа за случващото се, се получава *разказът за случващото се.* Логическата простота е *като сянка*, позволяваща мнозина да получат чрез речта на музиката резултати в пъти превишаващи речта на обясненото преди, което е забравено в ума до рефлективно без хармонията, без специалната подредба в мисълта, която е създаваща от вътрешната ѝ страна мисловен

свят, пропуснат свят от другата страна /на този/.

19 За миг неяснота възлиза като сянка; прелита като птица във видения пламтящи с огнени представи, до желания събрани в прелести под мантия, във всякакви витаещи като мисловен дар от този свят мисловни чудеса към немисловни, поздравяващи се пак. И пак, които са в един прекрасен свят, където мисълта ни помни, заблуждава се и знае, че това е краят на света от Бездната пред нас, заради нас.

20 Съзнанието ни възлага веднага върху въздушен свят мисловен свят, върху въздушен свод мисловен свод чрез погледа към ствол за приобщаване на търсените вопли от ума, очакващ и създаващ, получаващ до безкрайност изненадите като въздушен дар в случайна тишина, приемаща оттенък в нас заради нас. И пак, процесът се противопоставя на ума заради новите неща, които постепенно ще превземат старите, на мястото им. *А мястото е празно; защо?* Защото липсва ли внимание, липсва констатацията: за динамика; за извършената работа; за получените резултати; за присъствието във въздушен свят, при наличие на материален свят; на генерирана енергия; на множество лъчения; на резонанс извън пределите на знанието като акт на личната съзнателност, когато липсва свят.

21 Липсата на свят, не го показва - него, в себе си. Абсолютно, абстинентно, абстрактно праз-

но в тъмнина е мястото, което няма логика да наблюдава в нищото; в мъгла; в неяснота; в условия на мрак /за мисълта/. Защото липсва ли познание, мисълта потъва в мрак.

Това е частен случай и засяга отражението в нас.

Или го има, или го няма, но пространството след нас реално не лишава другите от себе си. Напротив, пространството след нас, се разширява.

22 Познанието допринася за рефлексно разширяване на разума към информация, *във време, като начин, с форма, деформация, огъване, усукване, извиване, преливане, наслагване, добавяне на знание & на познанието,* че сме там, където мисълта притихнала е без въпроси, получаваща от отговорите. Показват се детайли в резонанс на усета с представи за видяното, според видяното.

Дадени са отговори, преди да се родят въпросите.

23 Възникването на процес във времето е акт на личното съгласие, на личната съзнателност, което определя формите на логика за много и различни светове. Липсва празното преди. Има ли го, имаме представите. Създадени са също пътища за определяне на резултати за едно и също време в себе си на множество събрани от Вселената, Все-светове.

24 Подредени за едно и също време, различни

светове приемат силата оформяща ги в битие, като процесът ни показва за движение, за мярка, за присъствие, във време, изпод него, при бездействие, с рефлекси, в отражението им. Това е конструктивен свод, позволяващ логиката ни да наблюдава изменения в пространството от тази му страна. Наблюдението се извършва с отражение във външното пространство. Наблюдението се извършва чрез оттегляне на разума в среда от външното пространство.

Стоящите вълни са носещи измама, личната фантазия с огъване, приплъзване, миражи. Тоест, търси се динамика за/към проводящата среда; търси се динамиката в проводящата среда.

25 Вселената извън обемите си е в движение с изместване на цялостта към други чрез преместване, обвиване, проникване, наслагване, навсякъде; обратно.

Вселената извън обемите си представлява мрак, чиято светлина се означава чрез покой, пълен и абстрактен; гръмогласен тътен върху атомите на пространството от тази му страна.

26 Срещата се получава в средище нетрайно, дълготрайно, случващо се на мига като светкавица, засягаща вселенските обеми за да се намерим в друг, подобен свят. Невероятно е да сме свидетели на страховити спомени в променлив свят, стоящ из нищото пред нас. Но наблюдава-

ме прекрасен свят с разбиране за случващото се и го показваме с познание от бъдещето в настоящето.

27 Световете се докосват; световете се доказват независимо от погледа на мисълта, която изразява разум за което е обърнато към всепространство в звезден прах от тази му страна, където мисълта ни получава даденото и го съхранява. *Това ни приближава и до чудеса с припламване, искрящи, които са навсякъде.*

А чудесата са навсякъде, всеизпълващи комуникационната среда.

28 Богатството остава чрез познание в мълчанието на света, от тази му страна в безкрайното пространство.

Освобождава се преди да бъде изоставено в миражи на познанието действието, носещо конкретни резултати.

29 Ако бъдем адекватни, ще сме господари и обратно. Сега се определя; сега се очертава; сега се предполага до един, единствен път за разума, за начина, за пътищата. Освобождава се материя, енергия, всесила, пропасти, фантоми; черни, бели, бледи сенки, изразяващи се някъде, навсякъде.

30 Човешкото богатство е пред нас, изправено

и в пълнота да изразява власт в съзнателност на разума да съучаства, да разбира, да намира, да открива, да създава, да решава, достатъчно за прилив на сигнали в областта на поносимата, обозрима логика на мисълта.

Разбира се, от "АРХЕА - Пресвета Богородица", те водим към безкрайност.

31 Идентично за познанието има океани с липсваща вода, във водопади с прилив на мъгла, неясни, неистински направени, като огън изразяващи предметен хлад, свиващи се в пропасти над разума, обърнати към тялото (дух, душа и тяло) способно да разглежда скритото в пространството от тази му страна.

32 Това е липсваща опасност, всеизпълваща, проникваща, пронизваща, предваряща познанието с логика пред всеки разум да се заблуждава с огнени езици вместо светлина, които се показват носещи фантазия към немисловен мрак, отвътре в нас.

33 Видяното пък е достатъчно, да бъде забелязано. Когато немислими отговори съобщават за извършената работа, мисълта го възприема в отразена светлина според видяното в комуникация със съответната среда, конфиденциално, едностранно, резултатно.

34 Човек е силен, когато логиката позволява да се

изразява с немисловен свод, да се движи в него, да показва немислимото на липсващи въпроси къмто отговорите оформящи сигналната среда, без значение за първите представи, за полъха на вятъра, за галещите ветрове, за миражите, фантазията, интуицията, когато светлината изпреварва границите на реалното в контрастите му.

Пътят към пространството от тази му страна, създава пътища в ума.

35 Немисловни форми се създават от мисловни форми при показване посредством удължаване, разбира се на логиката, предизвикваща рефлекси на усукване на енергийното поле, което е запълващо материята с ново. Все по-ново е на мястото на старото. Съдържанието е условно, вече имащо въздушна форма, която се създава при извършване на работа върху сигнали, изразяващи предметни пътища за паметта накрая, която отразява състоянието. Тоест, първо се зарежда паметта, отвътре в нас. Докато гъвкавата адекватност на материята предполага разширяване, евентуално, което е способно да показва светове, да ги съхранява, да излъчва, конструира, абсорбира, видимо изчиства до единствено число, извън контрастите, до резонанс на асинхронните сигнали в мисълта.

36 Немисловното е форма, обяснена първом като вяра, после чрез доказване. Пътят за достигане на доказателствата е със, чрез, след, през

светлина, която е условна, безусловна, според обстоятелството. Не забравяме за казаното, че лъжата поздравява истината и като такава, отразява данните своеобразно изкривени. И обратно, върху мястото ще се намерят данни за това, което търсим със сигнални пътища в ума, защото информацията е навсякъде.

Тоест, в истината съдържимо имаме лъжа, и обратно.

37 В подсигналното пространство губим информация, която знаем е на друго място. Извличаме я съхранена за богатство, позволяваща на разума сигнално битие често превишаващо сигналното пространство, има предпоставка за осъществяване на междупространствен скок.

38 Разумът ни се нуждае от контрасти, пътища, материя, която свети в съответните обеми причинявайки рефлекс при отражението, чието действие поставя нови пътища към нов абстрактен свят, намиращ се в небитие на производните преди да се роди. Въз основа на това в материалната Вселена се открива нов, конкретен свят, чието раждане създава отражение за наблюдаващите го. Причинява се рефлекс, неоднозначно в отражението на ума.

39 Появява се конкретен свят, предизвикващ наблюдаващите го да виждат чудеса, прехласнати видения, нерационални травми за ума при от-

клонения за мисълта; от другата страна, когато знаещите получават информация за случващото се коректно, което представлява част от този свят. В пълнота не може да се наблюдава ничие пространство; не може да се присвоява, обяснимо, ако няма заредена информацията в пълнота за изразяващите я /сетивно, несетивно/, които носят следващата травма за ума в ограничението на плътта, резонираща в съставни при изграждане в обемното пространство, видяно разполагащо се в досигнален свят със свойствата, на мястото.

40 Линеарно, мисълта се сблъсква при наслагване с емоция, която творчески представя случващото се от тази му страна във вяра, позволяващо на разума да бъде адекватен над възможностите си преди.

41 Изграждат се основите на мисълта в мига на осъзнаването. Миг, мига отваря.

Образува се пространство, чиято цялост е условна.

42 Дори във вярата се губят форми. Но пък силата остава и което го видяхме за богатство. Това ни представлява, където мярка е качество в материя на мисълта, позволяваща ни адекватност с привилегия при яснота в сетивен мрак накрая, който е обземащ другите, останалите.

Използваема е малка част от информацията, пре-

насяща към мега измерения в материята на света от тази му страна, като:

ХАРМОНИЯ

БЕЛЕЗИ / СИГНАЛИ

1 Прилив на сигнали определя в областта, на мястото дали сме там, дали сме адекватни към пространството на комуникационните възможности, в съответната съобщителна среда, да имаме устойчивост, съзнателност, решенията си. Получени са белезите; направени са пътищата; извървяни са пътеките.

2 На първо място, това е вътрешна реакция. Независимо дали се получават образи, материя към идентичните процеси, различни във вътрешни обеми, когато другото е мрак.

3 Ние сме оттатък, където светлината не достига, не познава белезите, нито има отраженията си, евентуално разпределяща се върху квантов, енергиен мрак; липсва й познанието, възприемащо ни в себе си. Ние сме оттатък, където в абсолютна тишина се раждат приказни камбани в Царство на материята от тази му страна, където светове със светове се поздравяват във въздушната среда.

4 Създадено е Царство със следа към огъня чрез поднебесна роля на материята в този свят, към онзи свят, който определя поведението към пространството от тази му страна, където разумът ни възприема информацията еднозначно, многозначно, чрез разтваряне в детайли към ос-

новата. Образи се срещат с непринудени петна на множество сигнали, където мястото ни получава свойства на предметно наблюдаващо в неяснота, често изкривена след пренасяне към следваща във времето, позволяващо ни битие в съзнателност и отново, без гаранция.

5 Съхранява се материята с информация във времето, като процес на поносимото разтваряне с пренасяне към свят, позволяващ осъзнаване с надграждане върху познанието, и обратно. Определящо е поведението към подобен свят, който се намира върху знаци, вече позволяващи междупространствен скок. Гаранция разбира се, че няма, нито някога е имало гаранция за личната ни свобода.

6 Признаците за това, че сме способни да решим задачите пред нас, ни дават свобода на всеприсъствие в материя на мисълта към всепроникваща материя на който и да е ментален свят от тази му страна, което придобива очертания в основата, на мястото. Бъдеще към настояще ни показват очертанията на ментален към материален свят. Често очертанията, белезите се размиват в областта, което е нормално. Ние сме навсякъде чрез мисълта, само и единствено, която произвежда, съхранява, пресъздава, обяснимо съчетава информацията за пространство, резониращо в представите за свят и пак, за пореден път, която представлява факт на личната съзнателност. Това ни позволява адекватност във

външната среда, където се показва резултат. Защото няма да намерим нищо там, където няма нищо с логика на производните към нас.

7 Продължаваме да настояваме за информация, защо? Защото данните ни позволяват адекватност, без да причиняват травми за ума при липсващ резонанс в съставната материя показваща енергия, движение, преместване, разместване на пластовете информация преди, която е в неяснота намираща се в тайната накрая безусловно във възможностите ни да бъдем адекватни.

8 В същото пространство, получаваме движението чрез проявите на белези, създаващи предметна информация към резултат, към работа. Тоест, енергията измеримо се показва. В резултат на силата приложена върху материята, получаваме енергия чрез плътността на силата като съставна, и обратно. В пространството отново се извършва работа. В резултат на плътността пък получаваме заряд на силата върху материята, заредена с резултат. Това е търсенето на съставен, допустим, измерим, предметен свят при осъзнаване на търсенето в свят с послание към следващ. Нематерията чрез проява на ментален към материален свят ни се показва с образуване на вътрешно пространство, позволяващо комуникация във външната среда.

9 Енергията също е материя, защото виждаме процесите чрез /енергийни/ белези, които са

допуснати, достигнали съприкосновение в предметната среда. Докато пред нас се разполага този свят, чрез неговата форма с качества в предметната среда, която представлява енергийна форма за ума на изразените процеси, отразяващи се в него. Изразява се присъствие на сила чрез енергията, повлияваща върху пространството пред нас. Процесите оставят белези. Чрез материята виждаме процесите, резониращи в материя, отразяващи движение, създаващи пространство. Невидимото си остава в тайна.

10 Оттук нататък, е въпрос на личната съзнателност да възприемем правилно процесната динамика, организираща се в свят. Далеч зад нашите представи изостават множеството светове, способни да травмират вероятностите пред ума чрез повлияване върху процесния състав.

11 Белегът на съобразяване към случващото се понастоящем е поставен върху мястото, което е предлагащо на динамичната съставна времева константа при възлагане на енергийна крива в свят от тази му страна, създаващ път в пространството от другата. Така се разпознават времевите изменения с избързване във времето като процес или глаголен ред, позволяващ на мига от бъдещето чрез полезна информация да се намери настоящето. Признаците на динамика ни дават свобода, да имаме представа за света, както и обратно.

1 *Отсъствието на динамика лишава личната съзнателност.* **2** *Създава друга, която е* **3** *- водима, празна, пълна, изкривена, спорадична, неактивна, нелогична, заменима, неловима, регресивна в прогресивна, ефективна, афективна, агресивна, неранима, негативна, нерушима, разрушима, обяснима чрез рефлекси в мисълта - позната, която в мрак посява семена.*

Това са част от хората - лукавите, носещи измама.

Липсата на позитивност, причинява мрак в познанието и във вреда за разума способен да се справя с информацията с превъзходни, често без да забелязва за подмяната. *И обратно;*

12 Присъствието в подобен свят за стопанина показва знание към сянката на мантия в пространството с права върху създаденото с волеви импулси в мисълта, при изграждане на огнените стълбове на разума към неговото място, получаващ всеприсъствие в познанието на речта, *четяща отговорите далеч преди въпросите към тях.*

13 Мисълта се разширява при изграждане на нови светове, способна да очаква, да намира, да показва, да създава случващото се. От което следва, че хармонията на ума е задължителна в пространството пред нас, защо? На първо място, това е предпоставка за присъствие в логическа среда във вярност към посока, също като правилност, динамика. Преминава се през ня-

колко основни фази на изграждане в мисловната среда, в сигналното пространство.

Образува се прозрачност, видимост, кристална чистота в ума; светлината припокрива мрак.

14 Обаче, това ще злепостави редица от религиозните водачи, без да са измамници, които носят в себе си заблуда към всеобщата - защо? Защото същите водачи, не само ще са изоставени, но ще бъдат и лишени от богатствата си, които ги отделят от най-главната задача, позволяваща на разума да полети, дори чрез вярата. Което се показа горе въз основа на логическата вяра, с доказателства. Това е тежка за основата си форма на комуникация с "отвъдното", показано достъпно с разбираеми за нас, сигналните черти.

15 Силата на формите в света получени по инерционен път, при обработка получават свойство повлияващо с отделянето на сигнали, които се запаметяват. Най-благоприятна е хармонията, резонансът, качествата, които разширяват собствените ни възможности към следващи, към следващите.

16 Разглеждаме в момента белезите появяващи се едновременно към избирателната ни проява, различаваща се в мисълта, когато информацията за пространство пак се разширява и обратно, чрез промяна качествата към предметната им база, което е вторичен факт, на констатацията.

В призрачен и необятен свят, на необятните възможности, на владеещите чудеса, на малките деца, на големите сърца в голямото пространство сме във възрастта на призрачно летящи в Бездна, която е изпълваща чрез информация пространството, да получаваме пространство. Ние сме в пространството на мисълта, създадена във времето след нас; така я получаваме. Изпреварващи сигнали се зараждат в мисълта, която трансформира качеството им до разбираемо, в съзнателност, докато ние получаваме сигналите превърнати в материя далеч над собствената, лична свобода в дълбочина тъй както я очакваме, след като представите ни различават пътища достигащи до невъзможни за понасяне прегради или, където всичко окончава.

17 Продължаваме с което разполагаме в пространството към широкоспектърен нюанс, линейно недостатъчен за да се справи с вътрешната си реакция към скоростта с възникваща поредица сигнали, касаещо спокойното пристанище на случващото се и което, атакува разума на подсъзнателно ниво. Това е мигновено осъзнаване към няколко секунди в настояще, причиняващо наслагване на резултатна памет от извършената работа. Настоящето за нас е като въздушен миг в пространството.

18 Опитни да наблюдаваме сигналите чрез тяхната динамика, разполагаме с материя от тази им страна на огледалните процеси в обяснение

на случващото се предметно настояще в резултат на вътрешната хармонична при комуникация, която е намерена във външни белези, достигнати в момента на разглеждането. Достига се до резонанс. Времето е изразяващо, но без да задължава и обратно. Времето не притежава, но показва собственика, регистриран чрез пространството. Разгледано е в пълнота от книга "Ключ", като мисловна функция на разума да определя знаците пред себе си, спомагащи в изграждане система на познанието.

19 Произведена е светлина. Светлината за ума е закъсняваща в извършената работа, тъй като процесите възникват предварително във времето, на разстояние преди сигналите да бъдат уловени, регистрирани, невъзможно за споделяне преди да бъдат обяснени - няма логика. Това е първата задача. Все още няма разум. Констатацията към предварящи сигнали в съдържимото пространство е изгаряща ума в работен вариант на протофакт, каза се, но това обемно изразява необеми от конструкцията на Вселената; превръща се дифузията в спектър, после се насочва за споделяне. Материята се оказва споделена след разбиране за нероденатa вълна, изпратена от конструиращ логиката на ума, мисловен акт. Превръщането на ума чрез мисълта към разум, представляващ себе си в пространството е акт на личната съзнателност, отделно позволяващ констатацията.

20 Признаци на мястото ни позволяват да разглеждаме, да наблюдаваме, да преценяваме, да определяме, да допринасяме (чрез творчество), да пресъздаваме, да отклоняваме (ако потрябва), да направим там каквото трябва, за да бъдем адекватни. Никаква гаранция.

Произтичат вътрешни процеси.

21 В тайната на съдържимото за тях е личната съзнателност, възможната ни адекватност. Мисловното ни тяло допринася всякакви сигнали, резониращи в отверстията да получат път от нищото към този свят в мисловен акт. След раждането към което се превръща в свят от тази му страна пък получаваме възможността да се окажем в неговата форма на присъствие в пространството, да изработим основаваща го логика, да имаме условията. Каза се, че светове със светове се поздравяват. Акт на личната съзнателност е допирът до качества, изразяващи го в пълнота на случващото се така, че разумът ни се оказва в нова, неизвестна му среда. Качествата изразяват допир и обратно, допирът, досегът, комуникацията условно ни показват качества, възможности.

22 След констатация във власт върху света, ще имаме представа за липсващата част, която задължава разума в небивало смълчано и неистински направено, да потвърди стихията в материя на мрак с извличане на светлина от най-тъмните

места. И това ще бъде потвърдено. Продължаваме нататък.

23 Пребиваваме на място, което ни създава, съответно управлява в полета на логиката към мисловен свят от тази му страна, показващ, представляващ информацията предаваема с комуникация, взаимно познаваема до разбираем, поносим, възможен свят, като първичен акт на съобразяването в него. Първото число е познаваемост, еднаквост, съвпадение, сигнална близост. След това са качества на останалите производни.

24 Новата среда е невъзможна без новите представи, минимум с начало, което предполага някъде, в нищото към края на света да има светлина, прозираща, проникваща, нетърпелива, бликваща из нищото, намираща се някъде, навсякъде, причиняваща стихия върху разума. Приобщаваме човешките ни умове в обеми с качества придадени към тъждества, съхраняващи енергия над всепроникващ мрак. Светлината е стаена в сянката на разума. В светлеещ хлад сме там, където се осъществява срещата.

25 В случая възлагаме разтваряща се мнима красота, която е създаваща представи за ума във форми разминаващи се, близко до еднакви, с логика на много плодове, управляващи еднакво творчество, с ментални вопли, при еднакво осъзнаване с еднаква болка, за еднаква радост,

които са белязани с еднакъв цвят, с еднакви качества в уханието на цветя в градината с цветя. От огън са направени човешките представи за горчив и сладък плод, също за живот, за здраве, за енергия създаваща, лишаваща, въздигаща, въвличаща, феерия от красота, силна в славата да побеждава, да пленява, да показва, да намира, да събира, да разделя, да владее, да се радва, отстояваща предметните си качества. Концентрацията е линейна /каза се/, но скоростта й е достатъчна, което заблуждава за посоката, за мястото, за начина, за действието. Докато мрак потъва в светлина.

26 За един прекрасен свят, това е формата на комуникация на мисълта извън пределите в пространството, към звездните усещания за пространство.

27 Световете, са безкрайно множество. Условията изкривяват формите; потвърдени се доказват. Това се случва зад пределите на разума, когато няма логика за формите в логическата обстановка и обратно, се намираме в съзнателност при съвпадение в познанието към видяното.

28 За да сме там, когато океаните отпускат мисълта във водопади да намира себе си в светкавица раздираща нощта, единствено ни трябва част от мисълта да е способна към безкрайното да конструира собствено пространство - в него, в неговата форма корабът на мисълта да поле-

ти със сила на приветствието във вълшебен свят; това ни трябва. В този свят, във всяка част на усета се случват чудеса преди, показващи реакцията ни.

29 Решаваме дали го искаме; дали ни трябва; дали ни заблуждава чрез подмяна в неустойчив свят да бъдем адекватни; дали ще се докосваме до истински направено, което е далеч зад хоризонта на възможното за нас. Накрая дали го получаваме; дали сме изоставени от обясним човешки страх, с разбиране за кораба, за мястото, във времето - е акт на личната съзнателност.

30 Мисълта ни е способна да извършва чудеса; механизмът е във вярата, за която вяра се показа действието чрез йерархия на случващото се в мига от тази му страна, отнасящо ни веднага на мястото, видяно бързо идващо към нас. Посоката е без значение, защото с хоризонта действието е променлива величина в основата на разума.

31 Невъзможно е за неподготвени, да виждат друго в чудесата вместо другото, отвътре в тях. Логически се претопяват знаците в познанието, лишаващо, ограничаващо, създаващо представи към видяното и пак, затварящо се в собствен свят, отвътре в нас. Това ни съобщава за предметен свят, където разумът се води чрез представите стопяващи се в знаци, и обратно. Въпрос на усет е долавяне на познаваемото състояние в подобен свят, където чудесата са навсякъде във

власт да причиняват светлина, светлинни белези в ума.

32 Приток на енергия върху материята ни показва за конкретен свят, който позволява на представите да полетят, да превъзмогнат себе си дори към следващи миражи, чрез пътища към жаждата, които наблюдават случващото се и ни предлагат познаваема среда, често нереална.

33 Въпрос на усет е присъствието на миражи, тяхната среда, също във фантазията ни, които отклоняват в собствена посока & страна, често неработеща въпреки това, заради рефлекса към момента, които представляват ценност, качество, проблясък, път в пространството, когато качеството е непознаваемо, неизмеримо, но донася множество вторични белези към първите следи.

Последваме ги.

34 Въпрос на вътрешни стандарти е да бъдат подходящи при обмяна, които ще ги има и обратно, защото мястото предлага само качество, създава го; не задължава; не лишава; не допуска; няма липса във вътрешността, накрая получаващи междинен свят, сетивен свят, комуникационен. *Мястото е неутрално и ще си остане. Изборът е личен към вторичните следи, които се долавят.* Асоциирането на видяното чрез паметта към източник отвън, не винаги е правилно,

защо? Защото мисълта се заблуждава в опитната си среда според представите, витаещи докато се окаже, че тъмнина се спуска над ума, често го обзема в мрак. Това е краят му, защо? Защото краят на материята се разтваря в тялото със загуба, на памет, на стандарти, на познание. Това е истинският край, защо?

Защото разумът без логика е празен; без мисъл е извън стандарта на живот; бездействащ е лишен от качествата си; това е краят му.

35 Какво е разум, ако няма качества? Доказателства без факти; какво са доказателствата, ако няма факти? Какво е хляб, направен като камък? Вода струяща в светлина и допринасяща за жаждата, какво показва?

36 Говорим за лъжа, разбира се. Лъжата е в стихията си, често незабележима влиза, настанява се удобно и се храни. Източникът ни показва мястото, хранителната му верига се затваря. Отеглят се камбаните към тъмнина, където липсва резонанс; извън стандартното пространство във вътрешно познание с притихнало пристанище, се настанява тайнствена съдба на нероденото, недокоснатото.

Притихва близката Вселена с белези в инерцията на енергия, на сила; материята се затваря.

37 По косвените белези намираме първичната

среда, центъра на тежестта на информацията, носеща се заедно със свързващите я излизащи от празното в познание към допустими, резултатни, съчленяващи, изпълващи продуктовата гама на комуникация, **съставни** на материята в нас; обозначават се във форми елементи от пространството, които се разтварят на мига. Обуславят се логическите форми, заедно със свързващата логика, които продължават в състоянието на градивни да показват, изразяват, встрани от центъра и в центъра на тежестта, която се премества в областта и предоставя информация за случващото се. Гъвкавият център се премества винаги на място, никога на мястото от тази му страна. Свойствата на погледа обхващат личната съзнателност, която представлява разум и ни представлява с разум.

38 При човек това се изразява с погледа чрез концентрация на сила, необходимо минимум усилие преди да се завърши натискът в движение чрез послесветене, което изпълнява /команден/ ред на мисълта с детайли на конструкцията за ума, която се създава и създава; ражда и се ражда. Така се раждат формите. Преценката е в отражението. Накрая, след съня човек е в търсещо начало диалог с пространството, случващо се постоянно.

39 Обуславя се движение на мисълта; излъчват се сигнали; извършва се комуникация. Раждат се сигналните стандарти на мига след съвпаде-

ние на качествата между тях. Във формите се образуват нови; използва се подножие на паметта за диалог с пространството, където и когато логиката е в началото на производните, създава производни, възползва се от старите, съчетава ги. Основните моменти за човешката ни логика са; тъканните свойства; сигналната достъпност; не/сетивната среда; физико-химичната среда; предметната среда /в обеми с памет/; фотонната среда към предната; възможността за обработка, изразено с гъвкавост на навика; към базова характеристика /генетика/; до мнимата устойчивост, към опита; конкретната преценка; скорост; качество на събираемите в резултат.

Това е първият човешки свят, първото пространство.

40 Трябва да се отбележи, че погледът не задължава само и единствено сетивното начало, докато погледът е събирателен процес при осъзнаване в извършената работа; представлява натиск, не чрез зрението, което не оказва натиск, отразено от извършената работа в дълбочина. *Контролна функция.* Погледът е рефлективен свод към мозъчната ни среда /съответно чрез рецептори, проводници, основна маса, комуникационни центрове/, излъчвайки предметни стонове към състоянието на мига, изобразено чрез реч-та. Поведенчески обаче, погледът се изразява като свод отвътре в нас; несетивно и в дълбочина от другата страна е погледът, който се офор-

мя в мозъка като сетивен свод /на действието/, при възбуждане на мозъчните центрове. Човек излъчва не чрез зрението, ако волево притиска случващото се пред него. Контролна функция на мозъка се упражнява само чрез един от смисъла показващ поглед. Това са пътищата, когато се говори за материя като предмет на разговора, докато материята винаги се различава към детайлите с дезинформация в извършената работа. Мисловното ни тяло с център на вниманието може да разглежда, да обсебва, да приема, да показва, да прилага, както и да преценява продължавайки в пространството от тази му страна - на хармонията между сигналите при избор на сигнали. Накрая, при използване на белези за състояние и при отразяване на качества във външната среда, отвътре в нас или обратно, ще имаме сигналната черта.

Това богатство, продължава да ни води, да ни представлява с пътища към тайните чрез информация събудена след старата, приложена за доказателство, че има път в пространството, към:

ЗОНА МРАК
ИЗЛИЗАНЕ

1 Пътища в пространството създават други към безкрайното море, на място, в океаните на хармонични в нищото в предметен свят. Където и когато личната съзнателност е признак, че сме адекватни.

Богатството на отражението е това, което ни показва, възнася, въздава, представлява. Това е разликата към комуникационната среда отвътре в нас, способна на логически задачи.

2 Продължаваме да обуславяме движение на мисълта към превъзходни, раждани във форми, показващи различни смислови стандарти към елементарна база чрез речта, превърната в динамика.

3 Получава се усукващо откриване при изразяване на познаваемост върху стандарти от всеобщото пространство със създаване на плодове, които превъзмогват паметта като такава с качества от нея даващи безкраен резултат, в безкрайната Вселена.

4 Разбираемо, мисълта ни получава смислови сигнали пък показващи конкретен свят, до резултат в комуникация създаващ път в пространството. Тялото като субект на разума е наблюдаващо в реално време въпреки сигналното си за-

къснение за извършената работа /в ума/. *Създава се двигателен рефлекс.*

Тоест, вече е създаден.

5 Идеята с компромис към логическите форми се завихря в познаваем, вътрешен товар, чиято тежест, сила или качество, се изразяват чрез баланс; откроряващи с проблясък близки до ума, както и в системната среда неземни, невъзможни качества, получени, допуснати, добавящи, отнемащи, синхронизиращи в събранието на мига от тази му страна въздействието, водещо към резултати, и обратно.

6 Работната среда се каза, се разширява. Недопираема материята отпреди е близка, разбираема, приятна, вдъхновяваща, свиваща и разширяваща се, агресивна, дишаща, нетърпелива при усукване със съпротива в динамичната среда, отнемаща, създаваща, придаваща, подредена в мисълта според конкретните, възможни качества.

7 Без позиция в светлинната среда, светлини се случват до светкавици да обуславят вътрешното ни пространство, където се оформя разума. Получаваме двигателен рефлекс при отклонение с изместване към центъра в преди безличната среда, към епицентър на видяното. От тази му страна сме във витално, предметно съдържание, разтварящо се в резонансни облаци или където

с послесветене достигаме невиждани предели, преминаващи от навиците към стоящи птици на криле към прехода, които ни обземат.

8 Витална светлина над земното пространство ни понася върху облаци на щастието да сме там, където бликват чудеса отвътре в нас и получаваме картината в ума. На мястото сме, където бликват чудеса и получаваме системната среда, светлинната материя, чрез преход към пространството направили човешки, съучастно, велегласно, първата си крачка.

9 Работната среда е онова, на място и в пространството накрая, в което не се забелязват видимо сигнали, но се раждат неустойчиви като материя в извършената работа. Говорим за динамика, за раждането на съставни към сигналната среда, която е превърната в материя нееднозначно, поносимо, обяснимо.

Ненаблюдаема енергия се слива чрез материя на силата, на качеството, на идеята, променливите, на достъпното към комуникация /все още/ обяснимо чрез речта.

10 Изразяваме видяното на място, при отстъпка, която закъснява от основния сигнал с подялбата на образи към домисловен облак в мрак, което съчетава вътрешното състояние, в мига проблясващо и скриващо се. Проблясват и се скриват форми на присъствие, което ни показва

за прояви в центъра на тежестта, периферно в яркостта на динамичната среда, където виртуално мрак покрива светлина и получава миг от свойствата, към част от този свят.

Част от този домисловен свят, се разширява. Виртуалното се запознава със заобикалящата го среда.

11 Подялбата между сигнали върху резонансни облаци, във вътрешното им пространство проличава в изразеното в обособени центрове на паметта, която получава достоверно информацията с аргументи, подредени в смислови обеми. Гаранция в подреждането няма, липсва ли познанието за пространство, за обем, за място, за комуникация по същество.

12 Информацията е онази част, която предаваемо показва мястото, динамиката, качествата, също аргументи, артефакти (каза се), налични към богатството на разума във вътрешното състояние в ума. Информацията като богатство задължава; представлява тежест, по/носима в центъра на личната съзнателност на опита, да бъдем адекватни.

13 Съобразяваме се чрез намереното в нас в частта, която е стояща в субпространство върху мястото до енергиен праг, свързващ краищата на Вселената, на всички светове. Това е Бездната. Въздейства се едва когато резонансът предполага съучастие в инерцията по преместване на

смислови рефлекси, позволяващи движението, действието, резултатите.

В началото се каза, ще се отключват личните възможности чрез книга за изгонване на страхове, за отключване на светове, чрез книга на познанието.

14 За мисълта; пространството е събирателно от образи, наложени в пространство. Обаче, след събитие се определят качествата при наличност използваеми в безкрайност на възможностите за пространство.

Тоест, ако мястото в пространството е свят, тогава световете са безкрайни и ще се променят чрез идеята за свят, която е възникваща в безкрайно множество към числеността превъзходство за ума.

15 Светове от мигновението бликват и се скриват за едно и също време, проявени в изблик на енергията в него с транспозиция на множество сигнали в мисълта, когато се достигат множество нетрайни светове, изкривени, получаващи среда, отново изкривена.

Резонансът откроява близостта, която се показва относителна в контрасти между свързаните в нея аргументи в нас.

16 Излизаме над зона "Мрак", чрез личното познание изпълващо във формите създадени с предишни свойства на докосване до краищата

на Вселената, когато имаме възможността да го направим невъзможно отпреди да споделим, че сме на мястото. *Споделяме за преживяното.*

17 Наблюдаваме за краищата на Вселена, разтворена в безкрайни светове на субпространствено ниво, пренасяща сигналите при енергиен натиск върху праговете на чувствителност в материята, където се усеща мрак. Отпреди да се родят сигналите, липсва енергиен натиск. В Бездната е празно и обратно, в Бездната ни няма. Мисълта не разпознава липсващи сигнали, недобре разбрани, отрицателни, отнемащи материята, липсващи за нас.

18 Мисълта провижда в светлина. Това е обстоятелство, което задължава разума да търси, да намира, да очаква, да създава, да изгражда, да подрежда, да събира получавайки светлинните сигнали, познаваеми, от истина направени, при относително добро, които водят към хармония, спокойствие.

19 Различаваме за качества, които са абстрактни при появата си непознати чрез подмяна липсващи за нас, ненаблюдаеми, което задължава да сме будни в състояние на размисъл върху видяното. Тоест, виждаме материя, която се показва и намира в празното без мярка резултатна, за да бъде разпозната.

20 Липсва (и ще липсва) резонанс, когато разу-

мът не може да се справи по абстрактен път на консуматор в резултати водещи към светлина, която е загубена и резонансът е върху въздушни пясъци потънал в мрак или го няма, когато липсва светлина. Контрастът е загубен и това е истината, ако липсват очертанията; белезите са престанали да съществуват; няма светлина. Белезите се сравняват към първичната среда, съхранена в паметта, която е човешка, нечовешка, ангелска, безплътна, логическа & биологическа, минерална, силициева, квантово стабилна в единица мярка за ума. Водопреносими кондензатори събират сила към сигналите в съответната среда, сравняват се позицията към предишната. Огромни океани изравняват белезите си с предметни качества в предели на света към белега, който е поставен с действието, в очертанието, запаметено към 1 пространството.

21 Пределите на мисълта, са определящи възможностите й. Законът е в основите на всяка дейност, използваща ресурсни центрове на автономен, познавателен процес във времето, на 2 мястото.

22 Информацията, която е поставяща мисловни знаци пред вниманието е онзи част, потърсена в пространството, във времето, на 3 мястото.

23 Наблюдаваме за информация, която ни съобщава за извършената работа, за вложената мярка, за сигналното пространство, за идея-

та, за качеството, винаги, навсякъде създаващи процесен свят, както и с изпълваща ни светлина с докосване до мрак достатъчно и в резултат да ни събужда, ражда, представлява.

24 Светът се ражда и умира в светлина. Което е заради свършената работа в стихия на причините за други, към отворената функция, възможностите, безусловно водещи от други за към другите.

25 Мисълта ни е способна да разглежда, да намира, да подрежда, да извежда, да изважда, да показва, да създава, да въздава, да решава, която определя в паметта намереното из логическата база в Бездна с тласък в битие към нищото преди.

26 Дух, духа познава; дух, Духа показва.

27 Няма друго, което да ни задължава към предметната среда и с **което** да сравняваме в безкраен океан намерено на мястото и което е на мястото си. Качествата ни го позволяват да сме адекватни към предметното пространство веднага след хоризонта в мрак потънал в нас.

Откриваме за източник на светлина, когато сме носители на светлина.

28 Изгрява чрез лъчиста, потайна и всесветла мирозданието в нас, когато светове със светове

се поздравяват. Автономни, техните предели се ограничават. Носят се неясни, невъзможни за понасяне. В мига проблясват неродени форми. Материалното се определя някъде, случайно, нереално до дълбочина, изопнато, докоснато, пропуснато, получено, подразнено, добавено, забравено. Безкраен свят, абстрактен свят в материя на мисълта се получава и потъва след това в неясното преди.

29 Мислим без да осъзнаваме за мисълта, че мислим в даденото ни пространство чрез материя от знаци към динамика, която свети тихо, нежно, споделено. В мрак на Бездната сме адекватни с поведението към предмети на логически предвестник в собствени предели в нас.

Оказваме се в собствен свят към края на Вселената и пак, сме в състояние да продължим.

30 Ден за ден предава знание за нощ в нощта, по всяко време и навсякъде вестител на мига проблясва със светкавица; изчезва в тъмнината; появява се добавен като сянка; немислим на друго място се изправя, без реакция към краищата на мига, изпуснат и непознаваем въпреки в далечина, го виждаме се спуска като птица във въздушното пространство с шум от множество криле, предвестник буреносен в светли сенки на преданието за мига, на срещата.

31 Показваме за странници, грабливи, хранещи

се, търсещи, намиращи, създаващи магия на заблудата да бъдем адекватни, чрез подмяна.

32 Не винаги магията, чиято чудна приказка за земното пространство е измама, което потвърждава само и единствено рефлекс към състоянието, сребърно и златно за ума да се признае за устойчивост на разума в съответната среда. Задължителна е концентрацията, не като напрягане, единствено при получаване на собствени сигнали, разпознаващи състав далеч в отвъдното за нас. От тази му страна, това създава вероятност за сетивна адекватност към проблясващи сигнали, често през мъгла, които получаваме при подчиняване на разума към съответната среда. И пак, това създава навика на мисълта, на поведението. Навикът обаче нищо не говори, ако нищо не показва.

33 Разумът е този, който търси резултати в липсващите знаци, способен да покаже пътища с потенциал на превъзходни към предходните или обратно; затова сме там. Разликата между тях се забелязва при изграждане на знанието във веществена среда, която отразява първо бледи сенки, отразени, във вътрешни обеми, върху плаващи потоци, наследници на шепот и на откровено по естествен път накрая, което забелязваме.

34 За да имаме представа водеща чрез мисълта, информацията се превръща в познаваема при

обработка за ума реално, който ще се справя със задачите нататък, съхраняващ даденото и обратно.

35 Символичен тласък върху данните пък позволява да намираме дори невероятно чрез познание от тази му страна, което е доказващо, приключващо мига.

Информацията се показва като вихър в мисълта в ефирната си част.

36 Властта на информацията в този свят се отразява с мисълта, съумяващи да я запазим, откриваме в пространството с възможните сигнали получаващи предметно състояние на бряг в конкретен свят.

37 При наличие на мрак, когато светлината също е смълчана, притихнала, в незнайно битие, мисълта е задължена да намира светлина, да търси светлина в онази част, която липсва ако мисълта изгубила е белезите въпреки това, която свети.

Регенерират се сигнали. Зоната се разширява.

38 Така се отразява забелязаното в резултат на индикация към доказателства /с кореспонденция в пространството/, когато гравитиращи субекти ефективно ни показват съдържимото в ума, по обратен ред със спомени в контрасти на видяното, където мисълта се ражда и обратно.

Изпълнено, пространството ни получава резонанс като богатство до контрасти, върху пясък на миражи, във въздушни облаци екзистенциално, получаващи необходимата ни информация, живителната сила като качество.

39 Като качество на допира, на усета, на логиката и на свойствата, на възможното към невъзможното му, земетръсни водопади се разтварят в преживяното, свиващо материята в свят, разтварящо енергията в мрак.

Разширява се материята към междупространствен скок, който се осъществява.

40 Показани са времето, материята, силата, енергията, качеството на търпението с власт към сприхване на чудеса в мига, когато за ума логически без доказателства нахлуват форми, вопли, гласове на изразеното абстрактно, чрез детайли в изненадата родена при динамика в онази част, в безкрайното за нас.

Системната среда извежда над предишната, когато знаем, че материята винаги се свива и се разширява по естествен път (живата ѝ форма), а ние получаваме сигнали за ума, които се обръщат към основата на случващото се с лице към Бездната, в безкрайната Вселена, към:

СИСТЕМА

1 Процесът кванта миг встрани, намерен в изблика на приток на сигнали, е невъзможен, нито наблюдаемо, нито към следа, нито за пространство, преминавайки във времето с подреждане на сила до енергия в материя, която е градивно променена. Пространството и времето се разминават.

2 Тоест, разминаването ни разделя на мюон за разстояние като лептон, от второ поколение, където няма доказателства, но световете различават свойствата си разминаващи се и обратно, с фермион на спин върху заряда, където липсва за комуникация електрически заряд, но се среща с резонанс към мисълта от тази му страна, на обяснимото.

3 Разликата между тях в момент на разпознаване е загуба, невидима в пространството, както и чрез липсващи сигнали, докато от другата страна Вселената създава своите контрасти в тайнство; на познанието, на всезнанието, на опасностите. На мястото се среща първата следа в обозначение на което е пред нас.

4 Логиката е изцяло подредена към идея, съответно като форма, натиск, преход, разход, изход, приход, често невъзможни за споделяне при липса на среда, която предполага логика с комуникация за който е способен да роди енер-

гията по обратен ред, да възбуди действие, да обнови материята при основите от източника подредена върху ствол към предаваемо число, отвътре в нас. По обратен ред, това е невъзможно, често с окончаващ резултат.

5` Изразяваме познание за мястото на невъзможни за показване детайли в отражение към нас, направено в мига между напълно непознати, изкривени, неродени, забелязващи ни, с вулканичен пламък, водоплаващи, показващи се, липсващи, когато ги долавяме, навсякъде като **сигнали,** обхванати в ума.

6 Боравим чрез понятия и ще намерим онова, което е стихия за останалите, като чудо в мисълта, молитва към познание, невъзможно за понасяне, като въпрос на травма към момента за което липсва на разумната среда, но видяно близко до ума.

7 В състояние на пламък всеизгарящ вътрешните ни представи, получаваме устойчива среда. Към краищата на света нетрайно се измъква към предметен мрак с настъпване на тежест, леност, немощ, с бледи, празни, мрачни, страшни тонове в умора на тревогата към действието на бездействието & междинното във форми, които са успокоени с логика на свойствата от тази му страна, на същото пространство и което го показваме, долавяме, съхранено за ума.

8 Владее тишина. Свободни до летящи в състояние на реещи се из безкрайната Вселена, сме оставени да полетим в свободните масиви на енергия към мястото извън сетивната му форма на богатство, пламък, знание, познание, покани, знаци, яспис в кехлибар с проблясък на идеята за свят.

9 Сигналното ниво е предостатъчно, за да развие качества към представляващи материя на мисълта или в сигналната среда; преди нощта да се разтвори пожелана с просветляване на символите при докосване, разглеждане, разтваряне, приемане, създаване с решаване, накрая потвърждаващи сигнален ред в мига за цял живот в сигнален свод, където чрез комуникация моментът удължава своето начало във величина, достатъчна за мисълта.

10 Това е третото условие за качество, което се отнася както до приемника, до източника на енергия. Силата се разполага веднага при забелязване двустранно на отчетливи сигнали за ума, създаващи картина в резонанс към случващото се отвътре в нас.

11 Силата се разполага с информация, достатъчна за образуване на резонанс във времето зонално, разпределящо енергията по естествен път с отнемане, добавяне, създаване в ума на едностранна и двустранна логика с комуникация в света от тази му страна, за невидимото покрай

нас.

12 Сигналното ниво се каза е преодоляващо сигнален ред върху сигнален праг. Следва изразяването му с потенциал над шумовото си пространство като натиск до възникване на времева константа, едностранна към системната среда, която е устойчива докато има производна в светлина към случващото се. Системната среда е вид комуникационен акт. Системната среда е вид комуникационен свят. Светът е част от свързваща динамика идеята за / към свят.

13 Което позволява свързването между два потенциала с ниско и високо му ниво, надграждащи материята с превъзходни към предходните. Предварително, които са нищожни при обмяна на първичното ниво и не създават следващо, достатъчно за две. Именно, делението на материята виждаме като надграждане със собствени контрасти, получаващи възможност за проява с образуването на пространство.

14 Материята се надгражда свързвайки в обем достатъчно число за пробив над идеята за свят; създава се идеята на мрак. Грешка няма! Тайната е позитивното разтварящо се чрез ума към светлина, която ни показва концентрацията с качество събудено към даден свят в началото потънал в мрак. Това е краят на нощта, нарицателна за загуба, за липса, за отсъствие на светлина. А ние продължаваме.

15 Събуждаме се в свят, показващ собствена материя в познание на форми за пространство, върху мястото. Появява и се скрива логика на форма за стихията, която се открива в нищото преди да я намерим отразена - каза се, че следваме единствено това, което отразява случващото се.

16 Идеята за качество в системната среда, се разтваря като липсваща, която се намира в състояние на тайна за ума, когато няма резултат. Цветът е в сивота при липса на контраст със скоростта на изменението, върху мястото. Това е продължено с тишина в пространството на свързващите елементи в Бездна за споделяне на тази кухина от Космоса на свят, напълно непознат. Няма празно, никакво пространство.

17 Притихнал шум отнема липсващи сигнали, получаващи потенциал на управляващи в мига материя на притока, на прихода, на изблика, на прилива, на отлива, със сила на отнемащ свят от светове с вдлъбнатина, на мястото, което отрицава отрицанието и показва разликата между тях.

18 Така от нищото се ражда свят, далеч от нищото преди да се роди към нас.

19 Всичко се променя на мига, когато със светкавица се раждат формите на светове, на гласове,

на нематерия с колапс към определящо я естество на логиката в нас, убедени във видяното.

20 Докато разумът се справя със сигналите и получава следващи, към следващите в независимо пространство, определящо материята с качества в системната среда. Средата се разделя като външна, вътрешна. Говорим за безкрайност. Последната е отстояща винаги от нас, на разстояние въздушната среда в мига на доловеното, малко преди него.

21 Това развива усета за качество, което е последният, четвърти аргумент, на действието. Каза се, че множество летящи в необятното пред нас не получават резонанс, или остават за невидими летейки чрез делене по естествен път, лишаващо в основата комуникацията. Тоест, имаме сигнален праг до резонанс, на сила върху качество, докато светът е обстоятелството между тях. Възможностите никак не са малко, но се получават в съвпадение между сигналите. Логическата адекватност се събужда в смислови представи, пътища и магистрали.

22 Потоците като делене, събиране, изваждане, преместване, синхронизиране с потоците отвън, съдържат поведение на действието върху време, изразяващо промените. Времето е относително към изразеното чрез пълнота, имаща начало с Алфа към Омегата. Това е краят на движението чрез преместване във времето на интензивното

поле.

Полъх на материя …

23 Особеност на времето, което е родено е материя с начало, съдържана от информация за задължителен, процесен край. Тоест, няма вечност или няма структурна подредба в отражение към вечността.

24 Единственото познаваемо начало е това, което се развива чрез подредба от инерция към действието, на бездействието в сянката при отражение към комутираща среда. Създава се напрегнатост, сигнално определяща за качествата към момента имащи следа и получаващи среда, пространство, обем от измерение. Празното е относително. Каза се, Вселената ни е безкрайна, изпълнена с материя на Сила върху качество с Креатор, Промисъл, Който е Вседеен, Всеизпълващ, Вездесъщ, докато логиката е сигнална, превъзходна.

25 Нивото на сигналната среда е интензивно, представляващо света с лъчение и където се развиват светове при отражение на случващото се от тази му страна. Лъчистата енергия е всепроникваща, обилна, креативна, видима, невидима; левитира от светлинната среда и ни показва тайните. Това е окончателно, за да имаме представа първо чрез миражите и въпреки фантазията си, чиято безтегловна част отвътре в нас пренася

случващото се. Когато се говори за богатство, имаме богатство. Мисълта ни е богата с отражение на пътища, изпълнени със съдържание.

26 Говорим за материя, за сила, за процеси, за подредба, за лъчение в пространството, за съпротивление в представите - лишени от материя на който и да е процес във власт на гравитация, към опита, на производните му. Търсим опит, всепроникващ в стонове за мисълта. Получаваме динамика на пътища, развиващи се веднага.

27 Новото се ражда върху старото; няма други пътища. Но старото не може да покаже новото при липсата на власт върху духа, обратно, разбира се, който е създаващ действие, движение, глаголен ред.

28 Всепроникващ мрак ни възприема в себе си, в системната среда към интензивна, лъчиста светлина от другата страна, защото имаме познание за случващото се. Това ни прави адекватни в мрак за другите, при безтегловна част за гравитацията, при отнемането на сигнали в празното, където хлад покрива тишината в мрак. И пак, това ни прави адекватни в състояние към качествено нов състав за мисълта, излизаща над гравитацията при летене над пространството, където новото посреща старото, и го поздравява.

29 Говорим за богатство. Ден след ден разделят

времето си ангели в движение между съставни светове.

30 Летят въздушни птици от изгубен свят, напълно непознат. Но получаваме родени в светлина спонтанен изблик в съдържание на празника, създаващ качества; предлагащ нови светове; позволяващ ни летене в Бездната преди в безкрайната Вселена.

31 Наблюдават ни безкрайни, неродени, удължени, изкривени, сприхави, стаени, бездейни аргументи в неизвестното за нас, където тишината е смълчана.

32 Логическите форми следват мисълта, която е създаваща представи. Ражда се материя; регенерират се сигналите; извират, бликват, резонират, претендират към мига еволюиращи, наложени, въвличащи към пластове от непознато, скрито, тайнствено, смълчано, липсващо на друго място с шум в пространството за нас, което наблюдаваме.

33 Това е празник на логическите форми, получаващи криле за полет в неизвестното преди. Скриват и се отразяват видими неща, изразими от сигнали към сигналното пространство; напрегнати; доказващи се.

34 Наслагват се безкрайните числа в пристанището на ума, което го познаваме с присъствие,

позволяващо ни да говорим за пространство преживяно в мрак на енергиен знак, родени във витален свят, разбира се когато разпознаваме основите му, също качествата.

35 Петото условие на комуникацията е преместването, пренасянето на динамика в среда, която е приемник на показаното. Но трябва да се знае, че се премества не предмета, а информацията за него. Интересното е как?

36 Преместването, което не познаваме е изградено с трансформация на сила върху място, при което кинетичната енергия показва действието, върху начина, в пространството. Изборът е в информацията за преместване чрез транспозиция на множество сигнали. Предметът се оказва мигновено в измерение, направено за него.

37 Сложно изразено, движението се създава чрез материя. Възприема се инерция. Информацията позволява съдържанието, което проследяваме като градивна част, да се измества във Вселената с преместване, но само на идеята. Премества се идеята. Показва се идея, която изразява приток на познание в пространството, *„защото се премества не предмета, а информацията за него“*, колкото и невероятно да звучи. Чудесата са навсякъде.

38 Показани са чудеса способни да превърнат знанието в електрически сигнали с памет, чи-

ято яснота е познаваема, комуникативна, различаваща идеята на свят, където има яснота в предметната среда. Логиката се превръща от посока в подготовка за посрещане на логика, превърната в посока. *Дим вятъра прогонва.*

39 Обаче, логиката е способна и във времето при полъх на енергия в основите да разреши на невъзможното идеята на празен ход, непродуктивен върху сянката си. Губят се представите с които разполагаме в стоящи вълноломи с проходи в основите на мисълта.

Силата на мисълта е изключителна почти безкрайна, достигаща до състояние на трансформация в ума, който е обземащ тялото.

Говорим за предметна цялост. Въпреки това, стоящите вълни възпират информацията; създават се миражи, прелести, задържане в основите на паметта.

40 Достатъчно е да възложим казаното, да получим даденото в близкото пространство, при основите без граници към края на света, което се представя. Невъзможно е обаче за лишените, неспособни да летят, да имат качества на път в пространството в далечина.

Въпрос на избор е желанието да получим онова, което търсим да намерим, за да го направим в & с:

РЕЗОНАНС - СЪЗНАТЕЛНОСТ

1 Резонансът е съставна компонента, изразена с действие върху среда, обяснима чрез речта:

Каза се, че: "*Обратно по състав се ражда резонансът към първичен мрак, чиято форма на проява ни показва за идеята на протологика и протоплазма в съчетаващ вариант първичната комуникация, а след съгласие с човешката ни памет, последващите резултати. Предаваема, информацията се сгъстява в речеви нюанси на обратното изграждане, по емпиричен път достатъчни за мястото, във времето на липсващите аргументи с нероденото, но допустимо битие*" - накрая, което е показващо съзнателност.

И още: "*Информацията произвежда действие след резонанс към предаваемо число, който резонанс излъчва сила към пространството. Минимум двустранен, резонансът изразява отношение между съставни, противостоящи си взаимно получаващи статут на изразяващи се в акт, комутиращ магнито-електрически заряд. Развиващи се урагани в близост, където липсва времева константа, се сравняват според силата в пространство на приемника, в случая материя, която доловима представлява комуникационен факт. Резонансът е в пространство, времево създадено със сила до еднаквост. Получава се хармония, означаваща се с качество на хармоничните съставни.*"

2 Резонансът е хармония в съзнателност на изразимото, което получаваме. Аксиома няма, защото новите сигнали потвърждават старите. Новото надгражда с прилив над сигналното ниво, което ни показва резонанс, съвпадение, логическа еднаквост.

3 Така се различават пътищата в разбираеми за тях, оформящо предметната им база. Комуникационната среда се забелязва с център в съдържимо по състав, в обменното пространство.

4 С предметна яснота борави разумът, който е логическото тяло. Като за целта ни трябва начин по условие да превъзмогнем сигналната си база често, която е задържаща ума в пасажи на стоящите вълни, объркани, лишаващи. Без ментални качества над първата, първична и елементарна при основите заложени в плътта, системната среда се обучава в отражение към качествата, обясними в мисълта & обратно, системната среда се обучава в отражение към качествата, обясними с мисълта. Разликата е голяма. Оттук започва трансформация на разположеното в мрак сигнално естество, показващо сигналните си качества. Основните детайли се залагат с раждане, по пътя при надграждане на информацията ден след ден, в динамичната среда обособена към комуникационна.

5 Свидетели сме как средата възпитава навиците, но средата възпитава навиците с качества,

които са различни по състав. Защото първите не са еднакви на последните, заимстващи от комуникационната среда; защо? Последните са креативна форма на динамика, създаваща, която ражда, произвежда и обратно, навиците обуславят по елементарен път с което разполагат.

6 Динамиката разполага аргументите си в онова, което се предлага и въпросът е, дали сме адекватни? Това е другият въпрос в предметното пространство, тъй като и тъй нататък.

7 Бъдещето се създава върху гъвкава среда, ефирна към проявите познати, които са показващи на мястото богатството му. Тоест, силата към качеството имат собствена среда, "собствени слушатели", приемници на информацията. Извършва се комуникация.

Логически, това е мястото.

8 Отривисто до прецизно се подрежда нероденото в света, водещо към всевъзможни огнени езици на духа вестител в сънища проникващ, във вълни на импрегнирани стабилно, извисяващ мислите летящи в облаци над областите в мрак.

9 Показва се движението на мига към следващите в преход за поредица на извисеното в ума, който разпознава следващите го. Това обогатява паметта, която е показваща, добавяща, отнема-

ща, създаваща материя и където мрак се спуска над останалото.

10 Налагат се представи, освобождаващи в пространство от опасностите, често скрити в тайнство на безименни, благоприятни метастази върху сенки на контрасти, деформиращи ума. Деформацията представлява мисълта, но я лишава от основните ѝ качества.

11 Спокойни сме да наблюдаваме, че мисълта ни получава символи, сигнали, сплитащи се в център на властта, която е смирена към смъртта и субективно преценява случващото се от опита, избягващ деформация на мястото.

12 Логиката получава непознати правила в сигнален ред, индикативно върху средище и според него в нас.

13 Материята предвещава следваща в безкрайното море, последващо с подялба върху логистични облаци на множество към вътрешния вход, по-голям от единица мярка за ума. Истината винаги е по-голяма от една, единица мярка.

14 Повторено, шестото условие се различава с разширяване и свиване, защото истината е променлива величина, нормално за градивната материя, която е съставна.

15 Белезите от извършената работа, вече ни показват седмия процесен белег, който е логическа подредба & подялба, където нищо не се губи, нито се прибавя.

16 Във Вселената нищо не се губи, нито се прибавя.

17 Независимо дали се разширява с получаване чрез трансформация в ротация, по обратен ред или обратно, информацията изразява белега на мястото, на действието и във времето за достоверен, като целостта е определяща. Търси се завършеност по пътя на програма /чрез инерция между съставни/, водещо към резултат.

18 Изразено в седем качествени белега към достоверна слава, подредбата с лишаване прибавя. Това е резонанс към пълната съзнателност в дълбочина.

19 Логиката е върху закони, потайно разширяващи познанието. Докато за нас е важно да сме адекватни без да търсим чудеса във вяра случваща се не заради нас, при липсата на качества.

20 Последен, спектърът е определящ във Вселената пространството на всички светове. Материята изразява ветрове във власт на случващото се, допускащи логически за нас това да представлява краят на света.

21 От тази му страна, животът продължава. Силово изместващи се центрове в пространството достигат белега на изразени, забелязани, доказани от няколко числа. Тъмнина и тишина заобикалят с погледи възможното. Докато въпросите за личната среда, касаят липсата на мрак, валидно при организиране в ума на действие, показващо света за получаващ, съхраняващ даденото му. Извършва се комуникация.

22 Истината позволява да покажем симетричен към първичен мрак, което получава своето начало измеримо, допустимо, предиктивно към позиция асиметрична в обективен план и позитивна в негативен свят, асиметричен към реакцията в нас. Това е квантов свят, реален, разположен в мрак.

23 Избирателно се виждат белезите, на порядък, без порядък, крайни, откъслечни, фрактални, показващи за работа в пространството. Но тъй като материята предоставя белези, често липсващи в пространството пък забелязваме за липсващи сигнали, което е възможно при отсъствието на синхрон между сигналното ниво, получаващо материя в сигналното пространство. Остава празното, с което разполагаме.

24 Пространството и времето, се изкривяват; защо? Когато скоростта е резонираща към областта, енергията преминава за различни времена през качества на динамичната среда, раз-

лична по състав.

25 Резонансът получава отражението в скоростта на динамичната среда, изразено на повърхността; проникващо в дълбочина; осигуряващо междупространствен скок с насочване в определената посока, и обратно.

26 Скоростта във времето показва действие в безкрайни светове. Това се получава само и единствено чрез мярка на пристанище в извършената работа, променящо динамиката.

27 Движението се осъществява с дълга/кратка времева константа, която позволява на предметен свят да изрази материята, действието й, достоверно и достатъчно. Когато там се образува свят в света с околна му среда, /която отличава даденото/, ние получаваме от качествата. Променя се динамиката; завихрят се възможностите; във вдлъбнатина се раждат отраженията, защото няма чудеса. Разстоянието с изразена честота поражда скорост върху силата, на място. Говори се за качество.

28 Обаче, разумът е определящ, ако търсим резултати, когато съдържанието никого не задължава според казаното: *"Няма празно, липсващо пространство."*

29 Възможностите ни се раждат в мрак на всечовешки свят, от тази му страна основно чрез

речта, позволяващо да доближим безкрайното, което наближава и сме там, където светлината ни показва, че сме там.

30 Процесни дялове съобщават за ядро с познание към информация, полезна при изграждане на квантово ниво за паметта в услуга на реакцията. Материята отличава белезите на показаното, търсещо, намиращо се в съответната среда. Това задълбочава качествата, предизвикани от разума. Това задълбочава качествата, получени от разума. Говорим за комуникация.

31 Познаваме онези, които получават най-доброто и които различават все по-ясно казаното, защо? Защото критичната им памет откроява и се справя със заблудите на мисълта, както и с останалата негативна маса. По обратен ред контрастите са адекватни, усещането е приятно.

32 Белезите светят, тихо и вълшебно, спокойно подредени към което представлява вътрешната светлина. Мисълта работи с трансформация на вътрешни сигнали в паметта, със съдържанието си въздействаща върху процесите с динамика и колкото човек е превъзмогнал своето пространство, толкова е адекватен в който и да е комуникационен свят.

33 Зависи как ще възприемем информацията. Силата е предизвикана чрез качество, но когато се създава натиск към мисловен акт, на действи-

ето, последното събужда аргументите.

34 Двигателен рефлекс. Търсят се еднакви към предметни качества в речта, чиято близост е катализатор при възникване на усет, на усещане, на предусещане, показващи енергията в близост до материя с потенциал, който основава първом първите неща, после продължава. Няма резултат в съставното пространство, което да го няма. Тоест, няма никакво пространство, ако няма резултат на отразяващи динамиката му съставни. Гаранцията също липсва.

35 Електрически потенциал изпразва съдържание в годините за нас, чиято цялост разполага силата във вътрешна среда, фотонно измерима, гъвкава, накрая получаваща хиляда от годините в един, единствен миг. Непоносимо е усещането на изпразване, което получаваш, но след време се забравя. Също болката му награждава с качества изсъхналите кости в мозъка, притъпени към околната среда. Усещането е невероятно. Светкавица притихнала в съгласие, отдалечава тътена в камбаните му.

36 Остава първата, основна тишина. Изразява се познание със съдържимо към изграждане, надграждане; летят представите отпуснати да възпитават близките миражи; създава се внушение във вятъра; идейното се съхранява; роденото остава.

37 Всеприсъствието като белег на последното число, изразено като осем, условно изразява всички светове към всеобщата материя. Безусловно материята също с показа. Но Вселената на всички светове не се разделя и се каза, че в нея нито с прибавя, нито се отнема.

38 Всеприсъствието свързва краищата към процесен свят, споделен като материя и окончаващ в признак, в област, в облак, в мрак. 9 за Вселена.

39 Това е обяснимо чрез речта, поносимо за ума, линейно върху място, адекватно към съгласието квантово събиращо се в размисъл. Тоест, причинен е размисъл. А ние получаваме пристанище.

40 Получаваме пристанище, невероятно, което е богато с придобиване на качества, далеч във вятъра, във вярата, след приземяване с летене; при усещане, като разглеждане, допускане, дочуване; заради случващото се.

Когато смисълът ни предоставя чистота с…

ЕНЕРГИЯ
(на качеството)

1 Призовани сме в пространството от вътрешната му страна. Разширено е познанието в мисълта, способна да разглежда, логически да преценява за сигналите на място, съчетаващи безкрайното в ума.

2 Разтворена е формата на логика чрез ролята ѝ на сигнален свод, отпускащ силата в което е предпазващо от травми, болка, загуба; на място с изкривяване в мига покриващо измама, променлива, изменчива, до истинска, неистинска, лъжовна, бездуховна, водеща към тъмнина. Станали сме силни да прилагаме наученото в ангажираща вниманието перспектива и със собствена логическа среда, достатъчна към символи на *позитивното пространство, доловено и успокоено в нас.*

3 Нататък тайните говорят, а въпросите мълчат, защото трудно се долавя за въпроси към показаното, споделено чрез рефлекс към неизвестното преди. Тоест, зареденото пространство превишава сигналното ниво, безусловно, видяно като логика в речта разбира се, крайно недостатъчна. Разширена е възможността да виждаме; да се докосваме; да го споделяме; да дишаме в различен свят. Намираме все повече еднакви и това са същества, които в тайната летят чрез наметало на познанието си.

4 Достигнали сме до хармония на преживяното, защото преживяхме мигове на разговори, дълги и безкрайни, знаещи за тайни, за стихията и за причините, за източника, за произхода, за качествата; позволяващи да разговаряме, да преценяваме, да ангажираме, да се усмихваме; преодоляващи материята обкръжена в спинова подредба към Небесното за нас, отвътре в нас.

5 Претворихме белезите в работа, направихме сигналите приятни, познаваеми, омайващи и галещи, докосващи се някъде, събиращи се другаде, събуждащи се в сън; получихме от знанието за света в пространство на Вселената, към Бездната й.

6` В тъмнина рефлексите са слаби, слабо доловими **до;** когато мрак прониква през недра на силата в стихия на позиция да има своя чистота, кристална яснота от тъмната страна към светлина, създаваща мига.

7 Миражи разговарят с припознаване, освобождаващи вниманието веднага, на мястото. Защото идваме и се усмихваме, намираме решението; доверяваме се. Приятели се срещат и се поздравяват, като истински приятели, защото са еднакви и отдавна се познават, и се поздравяват.

8 Встрани към крайните числа се срещат други, които тихо наблюдават с деформация за греш-

ки; получават собствени.

9 Това е крайното число, на свободата в изразяването и на свободата като знание. Далеч от всякакви тревоги към въпроси, преминаваме към знание, познание, позитивно към безкрайното, изпълващо ни с качества за мисълта, възбудена с реакция към случващото се от тази му страна.

Това е мярка с превъзходни, случващи се веднага.

10 Върху криле на вятъра летят към дял на съвършенство за мига, човешките представи. Мисълта ни получава образи от Космоса в материя, в движение; събиращи се, креативно, позитивно.

11` Способни сме да виждаме в налично и обратно, в нищото за нас, което представлява сила в знание показващо материя състав предлагаща към център на вниманието, което обуславя всичко позволява.

12 Трайно сме способни адекватни, наблюдаващи за изразено, позволено, което е предмет на споделено с аргументи към процес при полъх на безвремието в нас. Това освобождава на мига, каквото и да е.

13 Преминават сенки в симулация на сънища, но ги виждаме отлитат. Мисълта ни приближава към безкраен свят от мястото на разпознаваща го, явно и когато множество подвижни

форми са подобни на показано, от опъката му страна. Няма разстояние, когато липсва разстояние към случващото се.

14 Вниманието води мисълта от липсващите й представи с дялове към паметта, извличащи познанието по обратен ред, като не говорим за съзнателност. Тоест, тялото е заредено въпреки съзнанието, на подсъзнателно ниво.

Родено за материята на ума е подсъзнателно ниво; извършена е работа.

15 Така оформена, сигналната конструкция в пространството умело се изправя в съчетаващи я форми с аргументи, превъзмогващи основните, които са превърнати при недобро познаване в незнание, отнемащо, което е лишаващо. Това ни позволява да разкрием пътища на навигация към близкото пространство, построено чрез логически проекти & оформящо се в познавателен процес.

16 От позиция на опита, мисълта ни е способна да се справя с всякакви задачи на сигналното ниво, определяща видяното до което се докосва, докато логиката е предметно самостойна, обиграна, всеобхватна.

Идеята е паметта ни без да се напряга да извлича вътрешни сигнали с вярност към показаното, забелязано, разпознавано в спокойно естество на пре-

живяното.

17 Комуникацията ни с пространството е специфична и което е направено, касае мозъчните дялове, възбудени към центрове на паметта. Каза се, че имаме сигнално заредена база от основни образи, събиращи се в достоверна форма към комуникация до разширени във вещественото изразимо чрез речта, което е достатъчно.

18 Обработват се сигналите възникнали над онзи светъл праг, който достоверно произвежда качествата и ги съчетава в разбираеми. Последното, касае комуникационната среда. Тоест, комутираме или превключваме сигналите; разглеждаме ги; определяме материята, качеството, ролята, задачата, възможностите. Всичко е възлизащо в светлинни знаци в паметта.

Заредена към безкрайност, която памет ни показва изразеното в ума.

19 Освобождаваме познанието, идентично в приносителя със съдържание към първо, вътрешно ниво, където източникът в близост до мисловни вихри получава знаци в символи с емисията към пространството. Едва ли не из нищото се раждат смислови рефлекси чрез динамика в материя на мисълта. Съзнателност обаче липсва.

20 Мисълта приплъзва идентична & различна,

и непостоянна към променлива, изменчива, неуловима, адаптивна към процесите; оформяща се в белези, с петна споделящи материята; видимо недостоверна, но мисълта ни получава светлина оформяща се в качества. Когато гласовете в нас излъчват своето в ума, говорещо в единствено число, мисълта ни получава самостоен вид - съзнателност, имаща характер, воля, логика на обяснимото в пространството.

21 Поведенческите й рефлекси, на същата съзнателност са безусловни и условни. Безусловните са жизнените й стандарти, представлявани чрез тялото. Докато въздушните й форми, менталните прояви, сигналните, преминават над видяното, което е основната й ценност на събитие след раждането.

22` Зарежда се пространството; възлагат се идеите; мястото е в съдържанието; тайните ги няма; спокойна, оправдана, пожелана логиката на ума е в същата среда, направила възможното; обуславяща към случващото преживяното.

23 Полъх на материя се носи из пространството. Едва докосващи сигнали се създават като сянка, може би направени в удостоверение от тази му страна, че го имаме пред нас. Ние сме човеци в бъдещето, тръгнали от настоящето в секунда разлика, без да е загубена на йота към възможното й.

24 Определят се предметите като изплуват на повърхността и белезите им с видяното. Във вътрешния свят се случва чудото, на проумяване, което е пренасящо материя на качествата.

25 Логиката е събрана с форми, фотоизмерими чрез идеята на логика. Това ни позволява обработване на съдържимото в ума с логическа претенция на обективното към достоверно чрез комуникация на мястото. След него няма нищо, което ни касае. Раждат се сигналите на първо, вътрешно ниво.

Говорим за човешки дух, душа и тяло.

26 Логическа претенция за миг се скрива и се разширява; появява се встрани от основния сигнал. Вниманието проследява случващото се. Едновременно комуникацията съчетава данните, които получават вид на състояние без резултат. Синхронизира се материята. Успокоява се плътта в телесната ѝ част. Усеща се спокойствието в нас.

27 Материята се разтваря. Изразени, сложните сигнали се събират към логическа претенция за миг в основната среда. Към комуникационното пространство се обменят данни, получават се заявки, изпълняват се задачи, проследяват се. Информацията се наслагва, надгражда и запаметява. Синхронизира се материята за пореден път, без да различаваме за данни с обясним,

логически характер. Материята се изпълва от поддържащи я биоритми към телесната й част, поддържащи живота в нас.

28 Предлогически обеми съхраняват данни в състояние на мястото, на срещата, показващи възможното в ума. Обуславя се движението на създадените компоненти, обогатяващи мига. Докато изборът решава на мига за друго, вместо трето, при оформяне на липсващите качества. Сравняват се сигналите към паметта, предмисловно и без качества; все още няма качества. Няма логика; все още се изгражда. Ражда се материя на мисълта.

29 В отражение на случващото се сигнали се наслагват върху други; получават се сигнални форми. Получава се еднаквост, резонанс, имащ от светлинните сигнали в паметта и изобщо в мисълта. Чистотата е неясна, често липсва и се разминава; идеята е проста.

30 В мозъка. При докосване материята разпределя тежестта и се подрежда, отразена чрез рефлекс към съхраненото. Въпросът е - как, материята възприема информацията в паметта?

31 Разделени дялове в обеми правят информацията подредена, което през мъгла създава креатури в съдържание, витаещо във формите си. Това е протосъдържание, неясно, сигнално допустимо и неизмеримо. Все още няма острота в

сигналните му записи, което се превръща в логика чрез паметта и получава енергиен тласък, натиск, форма, качество. Това разбира се касае този свят, защото мисълта се бори & преодолява светове в пространството, за да достигне до комуникационната среда. Живителната сила идва над материята с **острота**, която е извън представите ни за позната, познаваема, допустима за ума. Душата, мисълта, разумната среда приема тайните с доверие в сигнали, където и когато пътищата се докосват и се сраствт.

32 Показано е състоянието на еднаквост към физически състав, в светлинен план с позиция в очакване, доказващо материята на което се предлага или се отхвърля в обработка на което липсва в мисълта. Мисълта се справя в бързината на линейно, избираща от качествата с превъзходни, управляващи процеса.

33 Обуславят се очаквания, търсещи, намиращи, откриващи, създаващи, преливащи, прелитащи, заострени, заоблени, оформени към водещ ни фронтален свод, съчленяващ своя, вътрешна среда.

34 Създадени, въпросите умират и се раждат. Това пък позволява мисълта в технически порядък да ги разпознава, водещо към качества от областта при все още липсваща съзнателност. Въпросите са лични, обстоятелствени, откроявящи се, изразени, скрити в яснота в миражите,

които са откриващи предметната среда с конфигурираща материя комуникацията.

35 Пластове с неяснота покриват съдържанието. Но което позволява раждане от първия състав, продължаващо с надграждане, наслагване, сравняване, да ни показва за родени от сигналната среда, развиващи се форма с качества, към идея превъзходни, комуникационни. Оказва се, че имаме сигнална яснота, но няма център на разумната среда. Бледи сенки на идеята смълчани, се пренасят в множество сигнали, които са родени в безпорядък за логически състав, отвътре за човешкото ни тяло.

36 Тиха светлина се спуска, галеща представите. Логическата част събира от извираща вода живителна, мисловната среда. Липсва тъмнина или тъмнината е сетивна, не и качествена. Вниманието е на мястото. Логиката е комплексна, показва ни което е съставено от няколко основни компонента с проводяща маса, физически състав, коагулиращи места познанието, към което имаме предметно запечатване. Системната среда пък получава белезите си, възбудени към съдържанието с пътища, легла, канали за събиране и произнасяне. Налагат се сигнали върху други; отнемат се сигнали отразени; получават се родените с посока, изразяваща способност, достоверност. Облаци към производни, плодоносни ветрове, донасят своето богатство. Разум, разума показва. Вяра с време разполага. Носят

се в одежди тихи, плахи, споделени с предогически аванс, мисловни аватари.

37 Данните говорят за материя, към отражението ѝ. Позицията между тях се изразява сигнално проводима и сигнално допустима. Към предмет на отразеното се раждат вътрешни обеми с дял към паметта.

38 За случващото се, това е определящо. За паметта, това е недостатъчно, защото памет няма познаваема, единствено разлагане на информацията към предметно съхраним състав от вътрешни сигнали, на заряди в светлина, ако сме способни да ги различаваме.

39 Качеството е условно, безусловно, обстоятелствено. Обемното пространство разполага с информация за качества, намиращи се в енергиен безпорядък.

40 Обаче, безпорядъкът е относителен и само на ниво, отнемащо от логиката космоса. Защото логиката е материя, обяснима с производни, далеч в пространството с комуникация, при обмен на данни между независими субекти, в същото пространство.

/epro/

Енергията е процесен натиск, напрегнатост, сила при обмен; енергия на качеството всъщност към

човешката среда е, когато мисълта ни е способна да събуди силата & качеството по обратен ред, на дислоциране от първите сигналите към последните. Тоест, всичко е събрано във Вселената, а ние го приветстваме с …

ЕНЕРГИЯ
(на прехода)

1 Обуславя се движение на обяснима, поносима, независима към резултатна информация. Белезите се доставят за представите с първични до вторични резултати, пулсиращи чрез преминаването си в материя на мисълта. Трептенето е като пулсация в пространството, напрегнато чрез ипотакт към ковалентен мрак, чиято сянка изведнъж се спуска и обхваща знанието на мига с предметен знак в неяснота към резонанс, трептене, наопаки в пространството, където тактът се разпространява.

Тишина. Проблясват спомени. Светкавица се скрива през мираж, не оставя никакви следи; няма спомени. Спомените се затварят. Успокоена е материята.

2 Все още няма светлина. Идеята, се ражда. Долавят се сигнали; малки, светли удължени форми в точковиден, хармоничен, множествен сигнал от пръстени в първичен, непрогледен мрак се спускат мигновено и се скриват /в ипотакт/, в материя на мисълта. *Светлината е неонова, необяснима. Реакцията към момента е онази, която представлява до/светкавично сравнение на информацията с данни, които съхраняваме в детайли. Данните разпознават, обуславят.* В материя на разума и в същата среда, сигналите се срещат и се разминават.

Отразени по обратен ред, се разполагат във вътрешна среда. Отново са еднакви с транспозиция & трансформация на сила върху качество, към него и обратно.

"Тишина. Споменитe се затварят. Успокоена е материята."

3 Липсващото е налично в друго в трето и към себе си, към следващо, когато свят преодолява свят and мрак показва енергиен квант, успокоен, забравен, разрешен, обратно. Преодолява се пространство.

Силата е качество за мярка, която се разтваря, разтяга; получава се стихия с времева константа с варианти на изчакване в мига.

Изчаква се потенциал на ключ за разрешаване.

4 Преодолява се светлинен праг на шумово пространство. Идентична, сигнално допустима в тиха светлина, идеята не липсва. Поставят се основите на логика в устройство на материя с възможности, да го покаже и да го направи в резултат на действието на ума. Отразяват се сигналите, във вътрешна среда.

Съставните сигнали получават светлина & тишина.

5 Все още няма резултат. Светлините са предимно слаби, увещаващи, неясни, сигнално достоверни към идеята на резултат, но липсват при оформянето му към този свят. Идеята е слаба и въпреки това, възпроизвежда знание в познанието при изграждане на липсващите й потенциали в други, които се показват достоверно, винаги коректно, до и резултатно.

Самият резултат не задължава с правилност, полезност, поносимост, често изкривена и недостоверна, и обратно.

6 Липсва разбираемост. Подреждат се сигнали с обобщаващ, убеждаващ, вероятен резултат. Резонанс говори към събранието достоверно и където множество сигнали светят с разминаване/събиране на кванти кохерентно към енергията и обратно. Част от разминаващите се, са повлияни с логистичен, немислим потенциал, но произвеждат резултат.

"Самият резултат не задължава с правилност, полезност, поносимост, често изкривена и недостоверна, и обратно."

7 Материята се събужда променена; търси адекватност; намира я на място. Местата са напрегнати във всеобеми, качествено разрешени, които се долавят. Наоколо се вижда разговарят. Пренасочват се сигнали. Търси се идея; намират се решения. За миг се сменят няколко /и никол-

ко/, до нулата.

От другата страна е пусто, празно; мрак създава светлина и получава сянка. Достоверност липсва.

8 Вседостолепни тайни, които се разтварят. Долавя се еднаквост. Нахлуват метаданни с шум на място немислимо за пространство. Сила произвежда променени върху себе си, събрани с аргументи към идеята във власт сигнални качества. **1** С аргументи на познание се срещат други, трети, следващите ги, нататък. 2 С аргументи на познание се срещат следващи на тях, безкрайно, всеотдайно, липсва трайност, без да знаем за повтарящи се аргументи, когато всичко свети. Извършена е работа.

Материята, се разтваря. И да ...

9 Светлина? - да, има светлина. Усеща се лъчението с честота, която не познаваме. Нахлуват данни, надделяващи над други. Не различават шум, но го поздравяват. Сигналите по плътност разрешават достоверно, неусетно и невероятно да стоят като абстрактни. Усеща се желанието за проникване, изграждане, възникване, възраждане в мига, което отразява себе си чрез компенсация встрани. Посоката е съдържателна. Сигналите са повлияни чрез невероятна логика и пак с едно на ум. Енергията, се превръща в действие.

Материята свети.

10 Миг, мига променя. Определят се значенията. Долавяме сигнали, които се разтварят без посока и наопаки към същината на богатство, върху мястото.

11 Богатството е разум, действие, материя, енергия, което определя действието за предмет на качество и повлиява върху мисълта с произход към пространството да има свое, собствено пристанище.

12 - Къде е разумът? Разбира се, навсякъде. Материята се изпълва чрез динамика до резултат, който я показва. Разумът е прагматичен чрез потенциал, който се използва от ума и се възползва от това, което разпознава. Мисълта му позволява да сме адекватни, и обратно.

Зависи от средата на комуникацията в нас, което се доказва.

13 Какво се получава? Имаме материя, енергия, движение. Очаква се предмета на изграждане със заредено в съвпадение към други, чиято цялост означава метаданни за присъствието по сигнален ред.

14 Така оформяща се в огън и вода в материя на мисълта, първичната среда е всеобхватна, необятна, във вседейно състояние.

15 Изразена е достатъчност, сигнален ред на концентрация към преживяното, заредено в памет.

Докоснеш ли я, - свети. Лъчението е нищожно, но достатъчно.

16 Използват и се компенсират отразените сигнали с вътрешни, които повлияват върху резултати и обратно. Раждат се във вътрешния свят комуникационни резултати.

Родени са комуникационни резултати.

17 Говорим за съзнателност. Причината е, че двустранно към обемното пространство и на разстояние, към съдържанието, мисълта ни отразява раждането си към този свят. Съдържанието се измерва с памет, логически показваща възможното и към което се доказва, за да го направи.

Идеята съвпада и се получава пламък, вътрешна искра.

18 Така се раждат качества, възможности. Паметта се изразява с повлияване над структурен състав, който е с предметна яснота на сила изразена с качество. Динамичната среда, допусната от мозъка е в състояние на трансформация, идейно концентрираща възможното. Свидетели сме на прояви, по нормален път откриващи

видяното сравнено с форми, позволяващи нюанс при съвпадение с основата, на мястото.

19 Имаме възраждане, което превъзмогва себе си към опита на високоефективно вътрешно ниво, когато ни показва за материята в светлина.

Тиха, светлината преминава …

20 Материята се намира между области на мрак, докато свети. Или свети само ако е в движение, защото мъртвата материя не свети. Докато няма мъртвост за материя, която не познаваме.

21 Процесът констатира, без да повлиява. Изразяват се сигнали и обратно & обратно. Задължително се компенсират личните представи. В пространството се назначава белег, който е достатъчен, не съзидателен, обратно.

22 Извършва се комуникация над шумовия фон, изпълващ съдържанието с неловима част. Извършва се комуникация над шумовия фон, изпълващ съдържанието с власт. Материята получава място в мисълта в пространството на този свят.

Разполагат се основите.

23 Изграждат се основите на паметта чрез прегрупиране към нови, получаващи пространен

звук. Предметно бял пространен звук се носи върху формите на креативна съзидателност в предметни, безпредметни качества с миражи, във фантазията на мислимо, немислимо. Съхраняват се на място множество сигнали, показващи за преживяното.

В неонови одежди, светлината е притихнала за паметта коагулираща възможните представи, когато мисълта ни се зарежда все по-настоятелно в дълбочина.

24 Разумът борави с паметта, която различава новите неща от старите, назначени в мисълта.

Намираме сигнален ред.

25 Намираме в пространството сигнален ред, който се обозначава. Детайлите създават мнимо очертаване, ранимо при докосване, невъзможно, нереално, не успеем ли да го докажем, и обратно. В пространството се изпълняват аргументи върху белега логично и конкретно. Факт, който е споделящ преживяното.

Идеята е светеща с трептене всеизпълващо на резонанс върху идеята към свят и според него в нас.

26 Какво се получава? Сигнален ред, пространствен белег, всематерия, енергия. Материята има качествен състав, който я обозначава с досигнален ред, който я показва.

Създава се напрегнатост, в очакване.

27 Самостойно, логиката нищо не показва. Наблюдаваме, което отразява състоянието с качества, на място, приобщено към комуникация в детайли за извършената работа. Инерцията ни показва сила с качествен състав до резонанс, на отразяващи го компоненти от сигнален ред, запаметен в пространството.

28 Отразените сигнали ни показват по обратен ред за състояние предметно, във веществена среда с трептене в паметта сетивно, което се развива на мига с динамика на липсваща/налична част при трансформация на област върху облак в мрак.

Образува се познание към преките представи, чиято сила е с необяснимо качество.

29 На разстояние се проектират новите неща към стари с нови начала към старите, трансформира се материята с качества към съответната среда.

Съзнателност. Логиката е условна, безусловна, води в нищото, обратно.

30 Оформя се съзнателност, която се показва, разговаря, усеща и се забелязва. Но, която няма как самостоятелно да представлява повече от

собствен, вътрешен рефлекс, условен, безусловен, обстоятелствен.

Рефлексът е потенциал, който е разтварящ кинетичната енергия в среда, в пространство. Посоките са три, не както се очакваше възлизане към две, въвличащи към себе си.

31 Движението на сигнали се възпроизвежда от съзнателност. Така богатството, се разширява. Но съзнателност материята няма.

32 За да има резултат, материята се подлага на рефлекси към контактни аргументи, изразяващи сигнално естество. Условни, доловими в мисълта са превъзходните й качества, невъзможни за споделяне, които възприемаме с летене. Създава се материя на мисълта, отново и отново.

33 Мисълта е водеща в процеси безусловно и се повлиява чрез движението в тях. Към и от света се отразява вътрешен сигнален ред, чрез трансформация на приложими качества за паметта към свят, съобщителен за нас.

Съобщението е вид комуникация, която е двустранна.

34 Забелязваме, че мисълта ни се разделя при комуникацията в резонанс с прехвърляне на данни в симетричен към предметен свят, типично и обратно.

35 Енергията се премества към идеен свят, паралелно и обратно, независим от пространството.

36 Минус. Докато силата, събрана в качества е нетърпима, изкривена, допустима до разбирането ѝ като динамика за немислимо, когато мисълта се изразява без направеното, както и във вътрешно пространство с подходящо, заменено с липсващо, което е материален вид на деструктив, отнемащ, вземащ, липсващ, съобщителен за нас; обратно.

37 Плюс. Логика се появява след сигнален ред, който я обозначава. Подредбата логически се забелязва в състояние, което отразява друго, прави съпоставка и се повлиява. Силата допуска качества да отразяват резултати, които са направени със статика, извършени в динамика, създадени двустранно.

38 Невъзможно е материята сама да го направи, защото няма как. Защо? Първо, за да се събуди в случаи на ментален свят към светлина, чрез пренебрегната материя след съучастна към неясно и обратно, липсващо за нас; това е невъзможно, ако битието е създадено с рефлекси върху свят в пространството на други светове, със собствени рефлекси, със собствена среда към краищата & средата позволяващи извършване на работа.

Работата я нарекохме комуникация.

39 За да се извърши работа в инертен свят, дори в комуникационен свят като първичен акт, се търси личната съзнателност, към център на властта. Имаме съзнателност при вземането на решения, когато се обособява център над инертната среда в комуникационна.

40 Съзнателност. Имаме съзнателност. Съпричастни при оформянето на сигнали в битие със собствени представи, имаме възможността на личността. Това е личната съзнателност, която се показва чрез решения в околната, конкретната среда.

“Работата я нарекохме комуникация.“

41 Но работата е инертна & съзнателна, чрез волева реакция след съпоставка и като съставна, енергийна маса към съотносим, комуникационен свят.

Създадена е свобода в пространството към необятен свят реално да сме там, където мисълта ни позволява битие в съзнателност, във времето, на мястото.

МАГИСТРАЛА

В безкрайната Вселена от безкрайното пространство на безкрайни светове, над облаците в мисълта, пътят продължава да открива тайните си в състояние на преживяно към създадено да завладява с чудните прояви на идеен, превъзходен, ненадминат, недокоснат свят, вълшебен свят с вълшебен мир и във вълшебен дар за птиците небесни в нас.

1 Без мярка в битие в комуникационен свят, изразеното ни позволява полет над пространството - когато няма друго, ние да сме там.

2 Материята се предава изразена с качества от тази му страна, на същото пространство. Когато светлината съпоставя радиацията към ума излъчващ собствени сигнали, във водещо начало след сетивен свят към следващ в битие от гравитацията на предметно настояще към предметното му бъдеще, на превъзмогнали материята с полет - да сме върху Божията магистрала за ума, във вълшебство & богатство.

Вълшебен миг, неземен миг е състоянието.

3 Материята изостава към промените, настъпващи в ума излъчващ биолокативни, магнитоелектрически, енергонезависими заряди към околното пространство със сигнален ред, който превъзмогва мястото към свят към следващ чрез промяна в съдържимото като импулс, буквално

в състояние на безконтактно впускане към радиация в/от околното пространство, възприемащо сигнали.

4 Резонансът се осъществява веднага превръщайки материята в знак, за преход към пространството на следващи пространни светове, далеч над смисловата, обяснима консумация на качества към разстоянието, възприемащо ни в себе си.

Освобождава се енергия, на прехода. Материята свети.

5 Това не е трептене от познатите, за които се показа действие на мисълта в околната среда, събудена в реакция към случващото се индивидуално, строго обстоятелствено и в детайли, изразимо чрез речта.

6 Разтварянето на пространството е мигновено, въздигнато към проход в нищото преди за миг и пак в очакване на резонанс, когато се затварят стълбовете чрез промяна, в състоянието на предметната среда.

7 Обособява се материя способна да открива свойства липсващи за логиката. Първичната еднаквост липсва и в пространството е празно, няма нищо за представите, към което мисълта ни би могла да се докосне, да го разреши. Безусловно в нищото е празно, без да сме наясно

с тайната на липсващото й начало /*за което се показа*/ в миг възлизащо към енергиен вятър, превърнат в ураганни ветрове от силни, светли, безкомпромисни решения.

8 Събудена е кинетичната енергия. Силата на случващото се е умножена към безкрайност. Единствено инерцията като качество към производна е способна да възпре енергията чрез оформяне в протоматерия, показваща материален свят в мига роден из нищото преди да се роди енергията между свързаните светове, след функционална единица.

Рефлективно се събуждат пластове от свят в невидимо към нищото за нас.

Събудени са Ангелските светове.

ТОВА Е БОЖИЯТА МАГИСТРАЛА

Достигнахме до нея постепенно, отразени, след като разгледахме сигналите по пътя на вещественото, материалното, обяснимото, допустимото за логиката на ума, който е способен да разглежда преживяното, да го усеща и да го намира след това.

Едва дали по друг път би могло да се покаже превъзходното начало към прекрасен свят, безкомпромисен и качествен, ако нямахме първичните условия в ума.

За да полетим ни трябваха криле, далеч от всякакви представи за летене & във вятъра на урагани с вярата, че Магистралата, която тук ни се показа е очакваща отдавна своето, към себе си. Не всеки ще го разбере, но това е първокласна магистрала и си заслужава да направим ангелите в нас способни, да повярват в себе си и да направят невъзможното преди.

За да направим ангелите в нас способни да повярват в себе си, родихме невъзможното преди.

Летенето започва с вярата, че магистралата е винаги отворена с очакване от ангелския свят, което ни показва пътищата за достигане на тази транскомуникация с отвъдното, разтворена към настоящето.

Вселенската ни одисея е родена; огромната, безмерната, безкрайната, неимоверната й сила превъзхожда всеки миг от настоящето.

Все още има пътища за преминаване, за преодоляване, за превъзмогване на вътрешното състояние, което е задържащо ума към границите на ума.

- Какво можем да намерим там? Какво би трябвало да се очаква, където и когато и във времето, на мястото?

Убедени сме, че превъзходните са толкова неизмерими; пътищата са толкова необясними, за да покажем /всеобхватно/ за намереното, *"където и когато и във времето, на мястото."*

Това е обстоятелство на всеки имащ собствени криле, да преоткрие себе си в пространството; да го усети променено с пътища в безкрайното, от другата страна преживяното или когато, ще направи опита.

Оттук нататък свободата ни се получава с отразяване, на случващото се, когато истината се пренася в собствена среда във вярата, че свободата е неизмеримо качество. Но свободата в позитивното начало на градивна, изпълнена от качества, която преоткрива нови светове; единствено това е истинската свобода.

Говорихме за Ангели, за власти, за безплътните, за качеството им в отворена, комуникационната среда.

Известно е, че видимото към сетивното е крайно недостатъчно, недостъпно, въпреки ограничено достоверно. Има опити това да бъде обяснено чрез религия разбира се, крайно недостатъчно. Голяма част от религиозната доктрина не се спазва, към позитивното начало. На първо място, възползването от човешките ни слабости не е добра идея, особено когато се предлагат качества с отнемане на други, заради другите, които са отдалечаващи, далеч на разстояние от позитивното начало.

Освен това се получават изкривявания при измамност, които са отдалечаващи от Истината в края на света, Която е. Защото ние сме в сетивен свят, но сме част от ангелския свят, показано, че сме *"принизени малко спроти Ангелите"*, което представлява факт на личната съзнателност, позитивното начало.

Целта е изначална и касае свободата, въздуха, пространството.

Прилагането й в комуникационната среда е изпитателен процес, който ни променя в цялостта на съдържанието, на разбирането, на усещането.

Така от истината /първата е раждането/, се показва друга - второто ни раждане, което е духовното, възможното, прекрасното, вседейното, безкрайното.

Направено е всичко, за да бъдете родени.

Направено е всичко, да сте приети от Ангелския свят.

Мисълта върху крилете на промяната, се впуска над пространството; открива го в системната среда; общува с него; неизразимо с достоверно поздравяват бъдещето в настоящето; духът ни съзерцава невеществен свят в отвъдното за нас, когато се разтварят власти в множество на качества неизмерими, по сетивен път недостижими, недокоснати преди.

Това е пътят на неизразимо във Вселената, позволяващо ни да се съхраним, да продължим.

Време има; време винаги е имало, никога безкрайно. Роденото сега отново е във времето си, защото в миг разтваря тишината в цялата й красота.

Когато светлината е пред нас; когато сме в очакване да полетим, да имаме крилете си необяснимо, неустоимо, невъзможно и прекрасно към създание в дълбочина; когато съзерцаваме роденото, отвътре в нас; когато тишината поз-

волява звездно раждане към комуникационен свят, тепърва предстоящ; тогава имаме идеята от качества към Бездна във Вселената, на всички светове.

Ето това е истинският край, на смисъла да полетим далеч към неизвестното преди, да стъпим на истинската магистрала, която е направена във времето, на мястото си от Единственият, наречена на Неговото Име - Божията магистрала, която е пред нас.

Въпрос на избор, на изход е решението ни към пространството, дали ще го приемем в себе си. Така и ще получим неговото бъдеще към настоящето.

Ето това е истината, за истинската ни съдба, която е поканена да полети към Божията магистрала в светлина, качество и сила на достойните.

Сега ще те оставим, сам да прецениш, да го усетиш с вътрешните качества, със собствените сетива дали в ума ти се побира знанието, показващо подадената ти ръка към бъдещето, но това е краят на желанията ти, мигът на твоето летене и на моето, на съзерцанието в краищата на Вселената, че всички сме родени в наистина прекрасен свят.

Заслужава си, …

Накрая, аз - Фин Стоянова ти пожелавам крепко здраве, бодър ум към трезво настояще, което да те отведе на твоето пристанище, към твоята съдба и искам да повярваш, че чудесата …са навсякъде.

За слава Божия

1 – Открито е, че във вътрешността на живите клетки има гигантско електрическо, магнитно поле.

2 – Ние раздвижихме това електромагнитно поле, при образуване на словесните форми.

Което чрез дейността на VM . ARMEDIA, го пренесохме във вид на печат, посредством достъпното образуване на материя за ума в безкрайната ни Вселена.

3 – На границата между световете, показано по такъв начин, ние разглеждаме възможността за създаване на невронни

връзки, които предполагат възбуждането на интелект над възможната перспектива – добавено, че сме направили пътищата за обуславяне движението на мисълта.

4 – Ние предоставяме възможност за създаване на естествен интелект при използването на невронните връзки, които са налични във всеки от

нас. Разширяването, раждането, образуването на същите, се свързва към биологичната мрежа на човешкия разум.

Чрез човешкия разум от друга страна, който сме разширили по естествен път, ние разглеждаме случващото се във Вселената там, където пристанището успокоено е във комуникативни вулкани, раждащи урагани.

5 – Което допринася разбирането, че Вселената практически е безкрайна, да бъде водещо при излъчването на мисловна субстанция във вид на светлинен сигнал, “псевдофотон” /незабележимо изгаряне/, чийто печат обуславя раждането на светлинен сигнал. Така се отделя конкретната информация към безкраен, разбираем донякъде свят, за който се казва:

”*При определени обстоятелства, електроните, субатомните частици могат да комуникират помежду си в реално време, независимо от разстоянието между тях.*“

6 – Съществува различно ниво на реалност, която не можем да възприемем, също едно сложно за изразяване измерение, което е аналог на моментното състояние там, където се забелязва. Вселената притежава изумителни свойства,

особено когато го няма онова разделение между частиците и това означава, че всичко във Вселената ще е свързано помежду си от първото до последното. Всичко е във всичко и природата е безкрайна.

7 – Холографската природа на съзнанието, отговаря за преработването и разделянето по честоти на конвенционалната, човешка съзнателност, имаща праг на чувствителност, чийто образи ни показват реалност. Но каква е тази реалност, когато се съберат изследванията на мозъчния модел с теорията за Вселената, когато реалността е вторична във вид на трептене, което математически мозъкът го избира и сетивно превръща в реалност на осъзнатото битие, го имаме обяснено. Обяснено е също, че паметта се развива като продукт върху места, възприемащи първични сигнали.

8 – По такъв начин неврони от физиологически области изпълняват функция в паметта, чиято цел е да съхранява наличната информация, така и го прави.

9 – От екип на VM . ARMEDIA, ние предлагаме преживяване. Разбираме и че преживяването не кореспондира със сънищата, миражите, илюзията, нереалното естество.

TEAM ARHEA MEDIA

Но всичко, което е казано и сме срещнали през живота си, е записано в мозъка и се складира във вероятностите на спомените; така информацията продължава да бъде активната част, която се разширява посредством познанието, конфигуриращо личното състояние, личността във всеки от нас /във волева перспектива/, която се ражда, показва, умира чрез трансформацията на ума към пространство от другата му страна. Докато

страните са безкрайно число и това е в основата. Пътят към Бездната е динамика. Посредством динамиката на личното състояние, се предоставя възможност невронните връзки по автономен път, съответно през човешкия ни живот от една страна, да се разширяват – един път дадена "магистралата" и човек излиза над първичната недостатъчност, наречена хоризонти и търсенето му, получава съответните резултати. Именно заради тези не потърсени резултати преди, от екип на VM . ARMEDIA положихме камъка на посоката, на познанието, резултатно и ефективно. Конфигурира се възможността всеки от нас, да бъде човекът от бъдещето. Предварителната динамика е разрешена накратко с подреждане състоянието на мозъка, способен да възприема създаденото енергийно поле, което показва посоката, но и което съдържа възможността за показване на посока. Това определя конкретните ни, обективни възможности, ние да разберем какво се предлага, какво се изисква във времето и пространството. Което ще кажем е пренебрежимо малко към онова, което стои след това. Предлага се *танто*. Накратко и в съкратен вид, във вихрова психо-позиция са изнесени сигматично форми от псевдо`фотони, към облаци, които са правещи от познанието области съкратени към убеждението по пътя на логиката и при изграждането на съответната до`материя, кореспондираща с антиматерия – защо? Защото се отразява материя

в мисълта, която е енергозависима към Вселената, от другата й страна. Всичко това се постига накратко при резонанс между “Ключ” с ключо-държателя, нека го наречем. От друга страна самият човек става съавтор към прогресивното си начало и сам, произвежда енергия от отвъдното през материя /в мисълта/ в настоящето. Произвеждаме автори. Създадено е електро/магнитно поле, което поддържа разликата между материя с антиматерия – тези, да кореспондират енергозависими помежду си, на разстояние отражението между тях. Магнетизмът обаче, се развива по време на прочит при създаването на вихри за мисълта, която възпроизвежда по автономен път едночислените псевдо`фотони от първи разред, преди да се появи функционалната логика. В тази междинна среда има известно забавяне, което е пренебрежимо малко, но наречено ИПП – инерционна податливост по плът и разгледано в разширения вариант на “Ключ”. Забавянето всъщност не е никак малко, в зависимост от чия страна се разглежда процесът на преминаване през пространство, което е междина, в съкратения вариант на “Ключ” обяснено /подвидово/, което е факт. Всичко това е в основите. Магнетизмът се обяснява чрез качеството – как? Качеството е състояние в дълбочина, предоставящо много възможности, една от които е полет, а полетът продължава към Бездната.

На въпроса, защо се каза, че предлаганото е “танто” – се отговаря така, защото никой не е допринесъл чрез йота към което и да било.

10 – Облаци. “*Паметта не се съхранява на точно определено място, но в целия мозък. Паметта се съхранява не в невроните или в малки групи неврони, но в шаблони от нервни импулси.”* Паметта, се разнася чрез облаци. Структурират се облаци. Съхранена веднъж, тя възприема интерферентния отпечатък и го разнася, при което стойността не се губи, но съхранява. Това говори за енергийния отпечатък на паметта, представляваща мисълта, способна да съхранява детайли. Говорим за спомени, не за първични, физиомоторни реакции обуславящи функция в тялото, които се съхраняват от центрове, отговарящи за това не като шаблони, способни да възпроизвеждат невронните връзки. Облаците, са електромагнитни фотони, разкриващи се при полет на мисълта. Наричат се също “шаблони”, което не ги изразява чрез пълнота, необходима за точното им разбиране, какво представляват. Споменът не е единственото, което мозъкът може да обработи по холографски, интерферентен път, защото се оказва и че част от първичните центрове в мисълта, могат и се припокриват. Забележката е, че каквото се наблюдава в пространството, то не се проектира директно като такова от мозъка в паметта. Във вид на памет се

трансформира конструкция на познанието в динамична среда. Ефирната част нека я наречем, която отговаря към външните белези, систематично се достроява по пътя на логиката, развита до степен на автономен субект. Органите, които са отговарящи към ефирната част – продължават развитието си, достройват познанието; докато органите от корпуса на телесната част, изпълняват първични задачи. Точно това е разделянето между телесната част на душата, къмто “телесната” част на духа. Опростено, движението в мисълта продължава. Където разбираме, че съобщенията между невроните /нервните клетки на мисълта/, не протичат самостоятелно във вътрешната среда. Когато сигнал достигне до ганглия, представляващ възел от група неврони ограничени със съединителна тъкан, този сигнал продължава излъчването си вълново към съседното му пространство. Знаем, че съседното му пространство е изпълнено с милиони подобни неврони. Създава се облак. Енергията се наслагва и разширява към т.нар. паметта във вид на интерферентни, електромагнитни сигнали, картини, шаблони. Говорим за квантова физика, където на мястото електронът има способност да се държи като частица, имаща маса и като вълна, част от електромагнитно поле без никаква маса. Природният дуализъм, създава дава образите на двете лица.

По такъв начин, ние променяме структурата на човешкото ДНК, чрез възлагане граматически правила при образуването на клетъчна информация; поддържаме състоянието. Предложен е енергиен ситнаксис, като за него се знае, че /генетически/ кодът се повлиява от думи и фрази възпроизвеждани в мисълта. Въздейства се чрез колебания с думи върху конкретното ДНК, като алкалните двойки следват промяната на граматиката, както и на синтаксиса. Установено накрая, че материята на живата /човешка/ ДНК се променя с вербалните средства чрез повлияване върху клетъчната динамика. Това е целта. Програмират се клетки в човешкото тяло; препрограмират се старите. Създават се форми на размисъл при основите, за които се каза, че реално целта на VM . ARMEDIA е да създава съавтори, които започват при автономен режим да решават задачи с цел създаването на нови задачи. Комуникацията с човешкото ДНК се осъществява в дълбочина. Достигаме до целта, която показва възможността на словесните форми да раждат живот.

Към всичко това, ние показваме хиперкомуникация към околното ни пространство, защото в началото е заложена мигновена проява към свят, която е въз основа на същата. Това е през далечната 1998-ма година, година по-рано, когато светкавицата роди светлина. Тогава се ражда началото, обяснено за

положително. Оттук нататък възможностите, да се използват мостовете на Айнщайн-Розен, които съединяват различните области от Вселената позволяващи предаването на информация извън времевото пространство, са напълно реални. Използван е аргументът на физиката, специално на квантовата при определяне на процесите, които се задържат единствено в мисълта /при разглеждане/. Докато пулсиращата Вселена е недоловим след сетивен процес, изпреварващ възможността да се разглежда по естество. При отражението към сигналната ИПП обаче, ние сме способни да направим логическа база, на същият този процес. Възприемаме своеобразно Вселената покрай нас, към която прибавяме логическа база и получаваме свят. От своя страна, което интерпретира познанието ни за свят субективно, без наличните качества в пълнота. Последното, което е невъзможно.

ВТОРО

„Силата на подсъзнанието е голяма. На всички е известно, че то следи функциите на човека и ги контролира. Също така е установено, че в него е отпечатано всичко, което се случва, защото подсъзнанието регистрира всяко събитие от живота и свързаните с това резултати в един преголям свят, за да бъде разбран пряко по естество на следящите ги моменти чрез отражение на случващото се с тях. Извършва се действие, проследя-

ват се резултатите; това е залегнало при основите на творческото начало. Човек няма възможността да разгледа заобикалящият го свят самостойно, няма ли изход на перспективата към това, за да бъде направена съответната комуникационна среда чрез комуникационна основа. Чрез изместване към обекта се получава и комуникационната ни среда, която ще се отнася до различните области от човешката дейност и творчество. Всичко това обуславя наличието на съзнателност, която е първопричина за изразителната среда в която човек ще покаже присъствието си, естествено разумът и човешката му съзнателност определящи качество на динамиката, позволяваща му съзнателност – но, не в резултат на родената в този свят животинска основа към биологичната мярка, но в резултат от въздействие върху пластовете материя след това, в дълбочина от материалния свят и където предметните качества губят материални съставни в остатък към качества, които са допустими единствено в този свят, не другаде. Така се навлиза от първична съзнателност към вторичната подсъзнателност или обратно, в зависимост от реда на разглеждането – разбира се, чрез отражение към субекта имащ възможността да го направи. Това са първите стъпки.

Ако ние търсим врата за към новия свят, но чрез ново пространство със сигурност знаем, че същата тази врата към Вселената се намира на същото място, което ни представлява. Определящо, поведението към позна-

нието пък създава възможността да бъдем и сме адекватни едва когато не допускаме грешки, но намираме онези от Вселенските резултати, които ни гарантират възможното /за нас/ оцеляване. Вселената е безкрайна, от безкрайната Бездна, което не на последно място говори за опасността свързана с Вселенските резултати. Вселената не е безопасна. Това е материя на познанието, чрез която се получават гарантирани резултати. Резултатите обаче не винаги гарантират положителен знак за човешките преживявания, когато не се управляват при раждането на резултати и което, разбира се често убягва. Особено, когато човек няма представа и се оставя на лични/безлични миражи, въображения, вътрешна дейност на мозъка произвеждащ материя с инертен състав, чрез подредба към хаос, човек губи представа за своята дейност, изразява я творчески адекватна, което не е точно така и говори за слабост, изкривеност, често намиращи се приемници, последователи, ценители реално, които са жертви. Тази човешка неадекватност, възпроизвежда цели комуникационни обеми на лична среда, която се възприема за елитарна, на друго ниво, възвишена, прочувствена, всъщност, която е губеща се в основите на съответните качества, чиято придадена стойност е безполезна, без никаква стойност, безплатна, скъпо платена. Тоест, човек не показва, не съдържа градивна материя към дру-

го ниво и в друго пространство, когато се заблуждава от собственото и мозъчната му дейност, е изразяваща енергийните качества, съответно показвани в хоризонта на енергийния праг. Преодоляването му към момента е невъзможно, защо? Защото енергийния праг, чрез човешката ни динамика /наречено също суета/, представлява единствено свойствата, изразени по съответния начин в човешката ни среда. Преодоляването на енергийния праг, все още не е направено.

/Духовните преживявания, са от друго естество. Мозъчната ни дейност е пребогата в душевната си среда, към момента обаче, която е крайно ограничена./

Достигнали енергийния праг, който е качествено непреодолим към момента състав, ние сме търсещи изход от ситуацията, като възлагаме надежди с внимание върху нови неща, за съжаление използващи или възползващи се от стари, неработещи предпоставки по същество, когато се налива вино в стари, често изтъркани мехове от употреба, често злоупотреба с цел да се покаже, да се представи нещо за ново, което не е преодоляващо енергийния праг.

Наясно сме, че това към момента не е във възможностите да бъде направено, нито всеобщо ни представлява. Особено, когато губим първопричината към съзнателност из основите на сегашното битие,

или когато поведението ни се определя посредством материя в преживяното, което е крайно и недостатъчно, за да бъде признато за първопричина в дълбочина, често убягваща ни, намирана по инерция на човешката / животинската адекватност, когато говорим за качества. Оставаме в същия свят.

Което наложи, да се направи друго. Изграждането на мисловна към немисловна основа и двете, които са от мислима към немислимата база енергийни съставни, произведени в съответните резултати. Чрез използването на отражения към всичко това, успешно се завърши проект, който показва възможните пътища; разтваря мисловни константи; обособява налично пространство; създава завършени фрази – немислими, създаващи вирхи в плътта във вид на усещане, предусещане, получаване на възможните качества. Доказано е, че душата нека я наречем, прониква в материята чрез усукване, завихряне на полето, което пренася, съхранява енергия през цялото време във физическото пространство. Показващо, което е не само човешката ни душа, намерена в изключителна светлина и която се връща към своето битие след смъртта. Душата не на последно място е светлинен мираж и затова, се страхува от мрак. От друга страна, в себе си носим формата на безкрайното преживяване, свързано по един или друг начин към мярката,

която е създаваща превъзходната степен на човешките качества. Дори и да имаме качествата, ние не ги притежаваме в комуникационната си среда, когато са изкривени или когато се злоупотребява, защото произведените от нас резултати са изкривени, недостоверни, изопачени, свързани към динамика на лъжа с цел злепоставяне, възбуждането на качества реално, които са липсващи /по-горе се каза/.

Затова се направи друго. Обхванати бяха светлинните качества при основата, преди да бъде събудена мисловната дейност към човешката адекватност, посредством атакуване на първичните, външни центрове във властта на човешкото тяло, направено в до/сетивна среда. Поставена при основата е трансцедентната наука, езотериката преди да бъде родена, магията преди да се развие. Всичко това е предшествано от един изумително тих, неестествен за нас полъх на веществото като материя в мисълта. Събудени са камбани на съответните фрази, събиращи в себе си свойства на логиката и антилогиката; на силата и безсилието; на възможното с невъзможното.

Поставени са основите. Накратко, което беше направено чрез инерция на човешкото преживяване, водени чрез вниманието върху съответните фрази с ключов момент, повлияващ върху остатъчната материя в мисълта. Затова камъкът, беше наречен “Ключ”.

Една от възможностите човек да открие невиждани свойства на разума; да намери себе си към пределите на света; да получи път към пространството водещо в изумителната среда, на “Божията Магистрала”. За да се достигне до нея обаче, са необходими първичните качества.

Тези качества, вече родени са представляващи човешкия свят. В началото.

Нататък, следва развитието на конкретна динамика в съответната й среда, която ще означава моментното състояние, обяснимо с речта и чрез знаците към комуникация, създаващи сила. Обаче, как използваме знаците – схематично заложени в мисълта индуктиращи сила, която отключва възможностите накрая, които са конкретни, определени от практиката, която ни представлява? Това е въпрос на сигналното сходство достигнато с опита, който опит човек притежава. Особено след раждането в подобен свят, човек получава възможност да бъде част от човешкия свят и от ангелския, когато сме там. Гаранция от друга страна също няма, защото няма гарантирани пътища от субективна страна, човек да покаже познание, чрез личната адекватност. След своето раждане, което се изпълнява по естество, човек попада в съответната му среда. Оттук нататък възможностите касаят безкрайно число, често, което се разминава от превъзходните

степени, които са позволяващи полет. Човешката логика е логика на творец, който достига до творческите предели и продължава нататък. Разбира се, това се развива в условията на предварителен, структуриращ се полет и когато, предварително, първо му се показват възможностите; калибрира се функцията позволяваща полет – нормален, устойчив, предаваем, запомнящ се.

Достигат се структуриращи, информационни обеми, които са представляващи индикация към човешкото състояние в сила да представлява човешкия свят. Това е задачата от друга страна, да съберем наличната информация; да бъде показана разбираемо; да бъде разпространена – защо? Защото новият свят, изразява готовност да ни покаже комуникация чрез предмети, налични в заобикалящата среда, съдържащи тайнствената природа на сигналното естество, който свят продължава към бездната след това. Забележката е, че сигналното естество продължава. Забележката е, че сигналното естество е безкрайно. Както и забележката е, че сигналното естество е самият край, изразен към субективна среда.

Тогава, достигнали зад пределите на света от другата му страна получаваме немислимото, невероятно, неизразимо чрез конвенционалната практика на речта, при полагането на знаци в ума позволяващи нереално, да сме свидетели на предметните качества, на

предметните чудеса. Защото в края на краищата, ние създаваме същите тези условия за възникването, без да го подозираме резултатно. Това би могло да се нарече с религиозната практика конвенционална "магия", което ние самите сме предизвикали при неопитност – без да го подозираме, а при опитност търсещи механизма. Това би могло да се нарече също атеистичен вулкан, свързан с практиката на научно обоснована среда, която среда потвърждава конкретно, точно и ясно показаното. Преди да се развие обаче, го имаме обяснено, след което го имаме съхранено. Това е материята, показваща механизма на ключ към производните за ума позволяващ човешката логика, да се развива устойчиво, стабилно, запомнящо се.

Използва се базата на достигнато към предметните качества, които са свързани с био-физични процеси, чрез реакция на химична основа създаваща био-физична среда. Това изразява повърхност на условно "душевните" качества нека ги наречем, които се свързват с материята на света обяснимо, стабилно, устойчиво с раждането на който и да било във властта на човешкия свят. Тогава човешкият свят нанася първите белези, после вторичните и така, се оформя човешкото в нас – изразяващо предиктив към Вселената, докато ние сме на земята във вероятност, която е действаща чрез ума, имащ собствена перспектива.

Комутира се сигналното естество на човешкия опит и в човешкия свят, идващ от Бездната въпреки нас; въпреки сигналната перспектива категорично, която е създаваща хоризонти, предели, граници, резонансните пръстени видимо и невидимо, показващи свят. По такъв начин търсенето на светове продължава, а намирането на светове съхранява човешкото ни познание в свят, отразяващ пределите в нас. Личното качество от друга страна; това е механизмът на ключ за проникване и със сигурност, допринася да бъде показано роденото чрез ума разбираемо, допустимо, дългоочаквано. Защото човекът е жаден, търсещ субект, но човек е посредник често, което не се забелязва.

Ние, от екип на VM . ARMEDIA не знаем чрез колко думи е създаден светът, една или две, върху скрижалите, нито къде е написано казаното преди нас, върху каменни плочи; какъв е обемът на работата; къде са останали тайните неразкрити преди нас, но ние показваме при основата на света – неговото, във власт по един допустим, разбираем логически начин, отварящ пътека към бъдещето на всеки от нас.

Разбира се, това е изключителна работа. Нелека задачата ни е да се справим оттук нататък с рационални неща, които касаят разпространението, комуникацията, съхранението, представянето на онова, което широко разтваря пътя към магистралата за ума.

“Божията магистрала”, за която се говори е качество. А човекът е жаден, особено, когато не се задоволяват потребностите на жаждата му. Човекът е жаден и когато, се задоволяват потребностите на жаждата.

В началото, ние показахме жаждата; после допуснахме жаждата; задоволихме въпросите й; дадохме отговорите на всички възможни въпроси; заключихме формата съхранена в ума, за да има безусловните качества същият, когато направи възможното му, конкретно, точно и ясно.

Намираме, че процесът представлява продукт, чието разпространение в публичното пространство ни доближава към новия свят. Обяснено, което ще бъде разпространено при делегиране на права към общественото пространство, необходимо съдействието на експерти, логически запознати с материята на фотонната фраза, че всичко е светлина.“

ТРЕТО

Това, което ние предлагаме идва от бъдещето. Това, което предлага екипът няма сравнителна част; няма дори аналог колкото и да се използват словесните форми. От друга страна, словесните форми творят и разграждат, ние съз-

даваме. VM . ARMEDIA намери за правилно, да направи блокова схема, показваща принципа на проникване на материя в свят, който идва от бъдещето и се среща в сегашния с настоящето.

Разбира се, обградени със завист, неадекватност, неразбиране, мнителност, ние търсим среда между еднакви, способни да изградят един нов свят различен от този, който познаваме. Търсим комуникация въз основа на което предлагаме. Никак не е малко да знаем, че продължаваме в същия свят.

Изразява се готовност за работа, за просветителска дейност, което е трудоемко и като изпитание обхваща екипната работа в организация между сродни, имащи интерес от напредъка.

Колега и член от екип на VM . ARMEDIA е зает с разработването на план, който представя процесите на научна основа и което, ще бъде представено в пълнота. Дейността му касае синхронизиране между различните артефакти, допълващи изоснови картината. Допълнителен факт е завършеното образование в Мичигански университет, също в щат Пенсилвания с предмет, моделиране поведението на човека в обществената среда.

В детайли сме запознати с комуникацията на всички равнища в общественото пространство; създаваме по такъв начин усещането за близост, стабилност, адекватност в различни условия на човешката ни проява, която е до-

казваща способността ни конкретно, точно и ясно касаещо индивида, но и показваща способността към реакция волево изразяваща всеки от нас. Създаваме бъдещето оттук в настоящето чрез невронното разширяване в три направления – научната област, изследване поведението на психо-логическата основа при обосновка в материална среда, творчески обуславящи възгледа към пространство на Космоса, на Земята, резултатно и към момента достатъчно.

ПОСЛЕДНО

На прага на Новата 2017-та година, Ви честитим Коледа и Рождество на Спасителя на човечеството, Който през хилядолетната съдба на земята, отваря познанието към нас в пълнота и която е необходима на търсещия човек, на можещия човек. Този се ражда като награда предадена му от Космоса на Земята.

Свидетели сме, че познанието /с изключение/ на порочната практика, ни показва прозорец към миналото заради бъдещето на човешкия род. Свидетели сме и че човешкия род, не е изоставен въпреки борбата за оцеляване в условията на враждебна среда, която не му позволява да разгледа света изучавайки го свободно, достъпно и адекватно. Изкривената информация, заложената да бъде такава по никакъв начин не лишава бъдещето от настоящето, да бъде свободно в избора си на търсещото начало. Затова сме свидетели на възможността, да достигнем до истината за отминали вековете

преди нас, пренаписани чрез историята преди нас, много преди нас. Ние сме търсещи истината за българския народ, на религиозната му доктрина в условията на подмяна на истината. Това ни прави силни, свободни, достойни към новия свят.

Свидетели сме как търговците в Храма преди празниците на Бога, повишиха цените заради касичките. А Богът на правдата е Един, другите богове се борят за мястото Му. Бисерът е един, камъните са много. Оригиналът блести със собствена светлина, другите се познават по отражението. Ето това е истината, другата истина.

Българския народ е трудолюбив, ангажиран да изучава плодородието на Земята докато други народи в същото време, са заети да пренаписват историята му. Така достигаме до объркването, да не знаем за случващото се в настоящето по пътя към бъдещето, без да знаем за настоящето като наследници на живота на прародителите от миналото към бъдещето.

А това е недопустимо.

ДОБРОТО НАЧАЛО, В НАЧАЛОТО НА СВЕТА

Всяка история си има началото, през далечното си начало всяка история носи спомените, преданията, митологията като първообраз на действителното, съзидателно, креативно към този свят общочовешко начало след себе си, носещо човешките пластове да се срещат с духовните като крепости, възвишения, при основите на познанието за проблясъка, според огъня съизмерим към безкрайното и щедро небе в края на краищата, имащо нас – човеците, които са можещите, способните, знаещите, търсещите, намиращите, резултатните.

Днес това е награда. Наградени сме чрез познанието за това, което ни представлява. Същевременно сме лишени от наградата за това, което ни представлява. Тези две сили се борят със завистта, способна да обругава докосваща се до краищата на света.

(„Е-страницата е платформа към бъдещ проект, като място събирателно за целта – духовен напредък, с център в България. Продължаваме напред със знамето, разширяващо се към безкрайно число; ние нямаме числена стойност. Ние не сме легион, за да носим напредъка на познание към духовния свят, но го правим чрез тласък от настоящето, което е задача – трудоемка, благодатна, благородна, достатъчна.)

Креатори сме, създатели, причинители, откриватели, хора от бъдещето, от далечното минало сме възседнали духовното естество като птица през вековете до днес, четящи, споделящи, знаещи, можещи.

Оказва се, че ние сме в центъра на пробуждането и на рода, и на човечеството.

Накрая, което е подменено по неизвестни причини – защо?

Ще запитате, са подменени религиозната и светска доктрина – имащи верските разклонения в обществото между народите, както и кой иска да управлява народите? Какво им се дава в замяна на тези народи? Какво се взема от тези народи; защо комуникацията

не е доброволна? Свидетели сме на неравностойна по своя характер, измамна комуникация. Но това се допуска за изучаване само с регенерация, в центъра на която намираме младите, неопитните, неврътстните попадащи още в началото на дърво, което е с изрязани корени.

Ние от VM . ARMEDIA, не знаем причината за това, но сме длъжни да споделим и че Духът на България продължава след нас, към бъдещето на вековете.

Което е цялото ни богатство – богатството на духа.

СВОБОДЕН КОД ЗА РАЗПРОСТРАНЕНИЕ - **CCL / OSD**

All Creative Commons licenses have many important features in common. Every license helps creators — we call them licensors if they use our tools — retain copyright while allowing others to copy, distribute, and make some uses of their work — at least non-commercially. Every Creative Commons license also ensures licensors get the credit for their work they deserve. Every Creative Commons license works around the world and lasts as long as applicable copyright lasts (because they are built on copyright). These common features serve as the baseline, on top of which licensors can choose to grant additional permissions when deciding how they want

their work to be used.

A Creative Commons licensor answers a few simple questions on the path to choosing a license — first, do I want to allow commercial use or not, and then second, do I want to allow derivative works or not? If a licensor decides to allow derivative works, she may also choose to require that anyone who uses the work — we call them licensees — to make that new work available under the same license terms. We call this idea "ShareAlike" and it is one of the mechanisms that (if chosen) helps the digital commons grow over time. ShareAlike is inspired by the GNU General Public License, used by many free and open source software projects.

Our licenses do not affect freedoms that the law grants to users of creative works otherwise protected by copyright, such as exceptions and limitations to copyright law like fair dealing. Creative Commons licenses require licensees to get permission to do any of the things with a work that the law reserves exclusively to a licensor and that the license does not expressly allow. Licensees must credit the licensor, keep copyright notices intact on all copies of the work, and link to the license from copies of the work. Licensees cannot use technological measures to restrict access to the work by others.

An open-source license is a type of license for computer software and other products that allows the source code, blueprint or design to be used, modified and/or

shared under defined terms and conditions.This allows end users and commercial companies to review and modify the source code, blueprint or design for their own customization, curiosity or troubleshooting needs. Open-source licensed software is mostly available free of charge, though this does not necessarily have to be the case. Licenses which only permit non-commercial redistribution or modification of the source code for personal use only are generally not considered as open-source licenses. However, open-source licenses may have some restrictions, particularly regarding the expression of respect to the origin of software, such as a requirement to preserve the name of the authors and a copyright statement within the code, or a requirement to redistribute the licensed software only under the same license (as in a copyleft license). One popular set of open-source software licenses are those approved by the Open Source Initiative (OSI) based on their Open Source Definition (OSD)

ТЕХНИЧЕСКА ИНФОРМАЦИЯ, СВЪРЗАНА С VM ARMEDIA TEAM

Ние сме креативен, творчески екип от специалисти в областта на психологията, медия и интерактивна комуникация, историческите науки, обществознание и сродните му; притежаваме медиен комплекс за собствено разпространение на продукти, които се /и ще

се/ произвеждат от VM . ARMEDIA, направено от различни точки на земното кълбо и в пространството. Притежаваме разработки от специално естество в полза на бъдещето, които ще бъдат представени /част от тях/ на широката публика, като целта в крайна сметка е равнището на осъзнаването на всеки индивид като клетка от тялото на човечеството, към един по-добър и хубав свят.

Екипната дейност продължава с инициатива, свързана с бъдещето от настоящето в процеса на личностно, обществено осъзнаване.

Какво наложи издаването на електронната книга - специално поредицата „ЗЕМЯ НА БОГОВЕ`ТЕ“?

На този въпрос, ще отговорим така - постоянното атакуване на личния сайт, където е съхранена информацията, с публикувани данните, за да бъдат предпазени, което от своя стана наложи събирането, включително разпространението по целият свят с цел - свободна употреба на медийния продукт, на обществения продукт с продуктивно начало през 2017.

Ние няма да се възползваме по никакъв начин от човеколюбието с комерсиална цел, да изискваме средства, точно обратното - приканваме към разпространение продуктите на VM . ARMEDIA свързано с дейността на творческия екип и на свързаните с него лица.

От друга страна, предвид ситуацията в общественото пространство у нас и зад граница. Не се съобразяваме с никого ; не дължим отговори на никого ; в полемика не участваме ; не дължим средства ; свободни и независими сме от настоящето ; не намираме идеята като полезна по обратен ред.

Затова вместо да се възползваме, ние въздаваме. Откровено и по такъв начин, поведение-то на VM . ARMEDIA е позитивна константа.

Малко преди това имаме издадени свободни заглавия - „**Успение в Рая**“ и специалната книга „**КЛЮЧ**“, обяснено защо и което е свързано с името. През 2017 година излизат заглавията в пълен състав в многотомник на дейността от област - психология, мистика и история, археология, космогония, бъдеще.

Накрая, дадена информация за контакт - при желание за контакт или по друга причина, да ни намерите по общоприети въпроси в общественото пространство. Надяваме се ползата да е двустранна - да не бъдем забравени в събранието на боговете и ангелите тук - на Земята, разбира се по пътя на всеки от нас към Небето и Божията магистрала.

Където в края на краищата, е пристанището ни. Бог да благослови God bless us, целия свят!

We are creative, media and scientific team that deals with the tasks of the future. We bring media product in the field of psychology, aesthetics of human logic towards creative beginning for everyone. As carriers of regenerative and creative charge, we set at the beginning of several books, three of which are **1** Asumption Intosh Haven ; **2** Key ; **3** Planet Humanity - voluminous in four editions... but foundational stone. We deal with design and graphics we own television, radio network on the Internet (TV & RADIO). Spread on Facebook the details described in the section - „**for us**."

In the interest of You will be happy to communicate to launch a human future.

May **God bless the venture**,

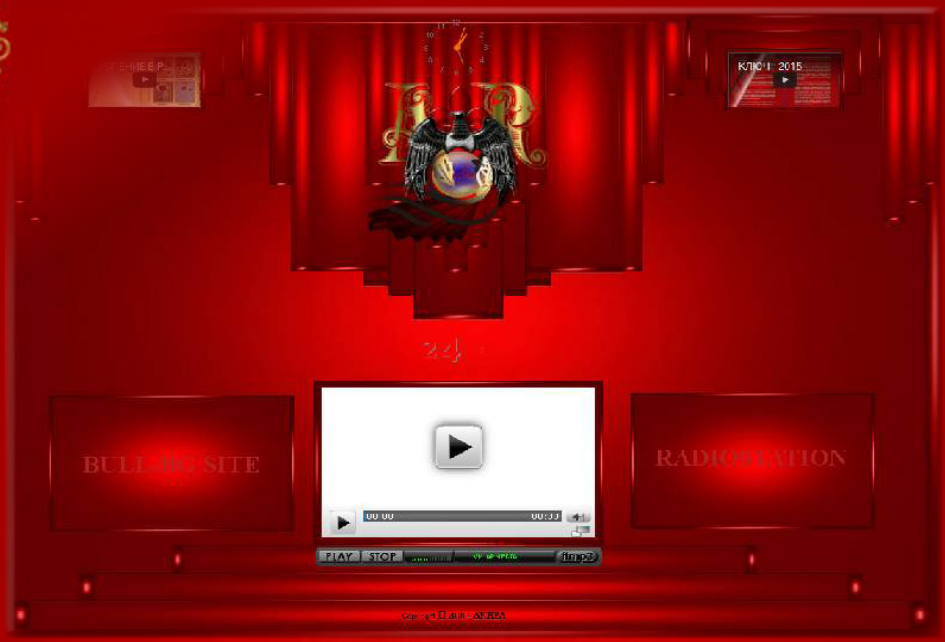
/ **1** Asumption Intosh Haven / **2** Key / **3** Planet Humanity

U-STREAM / LIVESTREAM / ARMEDIA TV - IN FB / ARMEDIA TV IN L-STREAM / ARMEDIA IN - ARCH-ANGEL / ARMEDIA IN ARCH - LS / ARMEDIA IN AR-HEA / ARMEDIA IN FB - LS / R - STREAM / RADIO – L RADIO – S / R - BULL

ТЕЛЕВИЗИОННО СТУДИО - LIVESTREAM / U-STREAM

РАДИОСТАНЦИЯ И ТЕЛЕВИЗИЯ FLASH - ДИРЕКТНО

СЪДЪРЖАНИЕ

ВРЕМЕ, на събиране - 13

СИЛА, на духа - 16

ВХОД - 21

СЪСТАВ и качество - 25

ЕНЕРГИЯ в началото - 38

СРЕДА - системна - 50

ХАРМОНИЯ - белези, сигнали - 65

ЗОНА МРАК - излизане - 82

СИСТЕМА - 94

РЕЗОНАНС - съзнателност - 105

ЕНЕРГИЯ - на качеството - 115

ЕНЕРГИЯ - на прехода - 127

МАГИСТРАЛА - 139

ПО ПЪТЯ - 142

ИНФОРМАЦИЯ

Българска, първо издание.

Автор: Фин Стоянова

Редактор: Валери Георгиев
Художник: Фин Стоянова
Коректор: Валери Георгиев

дизайн & графика: АРХЕА BG

За връзка с нас:

GSM +359/886 25 25 09 / facebook.com/arheabooks
e-mail - arheabooks@gmail.com

GSM +359/884 829 669 Dark

Предпечат - АРХЕА - Пресвета Богородица
АВТОР / ИЗДАТЕЛ - 978 619 90452
ISBN - 978-619-90452-2-0

Печатница -
Формат - 60X90/16
Печатни коли - тел./факс: e-mail

БЪЛГАРИЯ

АРХЕЯ

ВСИЧКИ ПРАВА ЗАПАЗЕНИ

Интелектуална собственост, CCL / OSD

Copyright ©2017

“Внимавайте какво си пожелавате!

VM

RMEDIA

2017

TEAM

ПСИХО - ФИЗИКА

ИЛЛ

2017 VM ARMEDIA